

DIEVA VĀRDS AICINA UZ PILNĪGU ATDALĪŠANOS NO NETICĪBAS

1 Un tā, mēs pievērsīsimies Rakstiem, dažām Rakstu vietām, kuras es te esmu izrakstījis, lai es... (ja es nosauktu to par tēmu...nezinu, vai viņi nosauks to par tēmu, vai nē) ...bet vienkārši kā tēmu es gribu paņemt šādu domu: *Dieva Vārds aicina uz pilnīgu atdalīšanos no neticības.*

2 Un tagad es gribu izlasīt no Bībeles 1. Mozus grāmatas, no 13. nodaļas 1. Mozus grāmatā, un mēs sāksim lasīt ar 5. pantu. Man vienkārši patīk lasīt Dieva Vārdu. Jo tas, ko saku es, var nepiepildīties, es esmu cilvēks. Taču, ja es vienkārši izlasīšu šo Vārdu, tas, ko saka Viņš, nevar ciest neveiksmi. Tāpēc tad es zinu, ka no tā būs kāds labums, pat ja mēs tik vien kā izlasīsim šo Vārdu. Mēs sāksim no 13. nodaļas 5. panta.

Un arī Latam, kas ceļoja ar Ābrāmu, bija sīklopi un liellopi, un teltis.

Bet zeme nevarēja viņus uzturēt, ka tie varētu kopā dzīvot, jo viņu mantība bija liela, un tie nevarēja kopā dzīvot.

Tā izcēlās strīdus starp Ābrāma lopu ganiem un Lata lopu ganiem; arī kānaānieši un ferisieši dzīvoja tanī zemē.

Un Ābrāms teica Latam: "Lai nebūtu strīdus starp mani un tevi, starp maniem ganiem un taviem ganiem, jo mēs esam brāļi.

Vai visa zeme nav tavā priekšā? Šķiries no manis, es lūdzu; ja tu gribi iet pa kreisi, es iešu pa labi; bet, ja tu gribi iet pa labi, es iešu pa kreisi."

Un Lats pacēla savas acis un ieraudzīja savā priekšā visu Jordānas apgabalu, ka tas bija bagāts ar ūdeni – pirms Dievs izpostīja Sodomu un Gomoru – kā Tā Kunga dārzs līdz pat Coārai, līdzīgs Ēģiptei.

Un Lats izraudzīja sev visu Jordānas apgabalu un aizgāja austrumu virzienā; tā viņi atdalījās viens no otra.

Ābrāms apmetās Kānaāna zemē, bet Lats apdzīvoja apkārtējās pilsētas un izplēta teltis līdz Sodomai.

Bet Sodomas ļaudis bija ļoti ļauni un grēcīgi Tā Kunga priekšā.

Un Tas Kungs teica Ābrāmam pēc tam, kad Lats no viņa bija atdalījies: "Pacel savas acis un raugies no tās vietas, kur tu atrodies, uz ziemeļiem un dienvidiem, uz austrumiem un rietumiem,

jo visu to zemi, ko Es tev rādu, Es uz mūžīgiem laikiem došu tev un tavai sēklai [pēcnācējam].

3 Un tā, lūk, kāda ir tā doma: Dieva Vārds aicina uz pilnīgu atdalīšanos! Mēs uzzinām to tikai tad, kad mēs lasām Vārdu un redzam, kā Vārds izpaužas.

4 Un tā, mēs to redzam pašā sākumā, 1. Mozus 1:3. “Tumsa bija virs zemes, un Dieva Gars lidinājās virs ūdeņiem, un sacīja: 'Lai top gaisma,' un gaisma tapa. Un Dievs ieraudzīja, ka gaisma ir laba, un Dievs atdalīja gaismu no tumsas.” Lūk, Dieva Vārds jau no pašā sākuma sāka atdalīt gaismu no tumsas, un tā tas ir līdz pat šai dienai.

5 Kā es vakar vakarā stāstīju par Jēzu, kad Viņam bija vēl tikai divpadsmit gadi. Un tā bija Viņa mātes (par kuru cilvēki apgalvo, ka viņa esot Dieva māte) kļūda, jo tā sieviete taču sacīja: “Ak, Tavs tēvs un es ar asarām tevi meklējām!”

6 Bet Viņš, būdams Vārds, uzreiz atbildēja: “Vai tad tu nezini, ka Man ir jādarbomas Mana Tēva lietās?”

7 Redziet, viņa izteicās, ka Viņš ir Jāzēpa dēls, taču Viņš nebija Jāzēpa dēls. Ja Viņš būtu Jāzēpa dēls, tad Viņš būtu bijis ar viņu; taču Viņš bija ar Tēvu, darbojās Viņa lietās. Tāpēc Vārds vienmēr izlabo un vienmēr ir pareizs, un Vārds vienmēr izlabos visu nepareizo.

8 Un tā, kad zeme, kas... Dievs grasījās izmantot zemi, bet tā bija pilnīgā tumsā. Dieva Gars izteica un sacīja: “Lai top gaisma,” un Viņš atdalīja gaismu no tumsas. Un kopš tā laika Viņš to dara – atdala gaismu no tumsas. Tāpat sākumā Dieva Vārds atdalīja ūdeni no zemes. Dievs izteica, un ūdeņi atdalījās no zemes. Tāpēc tas... Viņš to darīja ar nolūku.

9 Dievs nekad neizsaka kādu Vārdu, ja Viņam nav iemesla to vārdu izteikt. Viņš nav tāds kā jūs un es, kad mēs vienkārši...vai jo īpaši es, kas runāju tik daudz muļķību. Katrā Dieva izteiktajā Vārdā ir jēga un kaut kas, ko Viņš cenšas īstenot un īstenos caur Savu Vārdu. Un tas piepildīs precīzi to, ko Viņš pateica.

10 Lūk, ja Dievs pateica: “Lai top gaisma,” bet gaisma neparādījās, tad tas nav...tad to nepateica Dievs. Saprotat?

11 Kad Dievs kaut ko saka, Viņam ir jānodrošina tas, ko Viņš ir pateicis. Un, kad Dieva Vārds ir apstiprināts, Vārds – apstiprināts Vārds ir Gaisma. Lūk, Vārds pats par sevi nav Gaisma, kamēr tas nav apstiprināts, Gaisma.

12 Ja Dievs pateica: “Lai top gaisma,” bet nekāda gaisma neparādījās, tad tas nebija Dieva Vārds. Taču, kad uz zemes atmirdzēja gaisma, tas parādīja, ka Vārds bija apstiprināts, un tā bija gaisma.

13 Un tā, šodien, ja Dievs ir devis apsolījumu, tad, kad šis apsolījums apstiprinās, tad tā ir Gaisma. Tā ir konkrētā laika Gaisma, kad Vārds ir apstiprināts, kad tiek apstiprināts Vārds konkrētajam laikam.

14 Pēc tam Dievs grasījās izveidot zemi, kur Viņš grasījās izaudzēt augu valsti, un lai Viņam uz zemes būtu cilvēki, un tad Viņš runāja un atdalīja ūdeņus no jūras.

Pēc tam Viņš atdalīja dzīvību no nāves 1. Mozus grāmatā.

15 Un tā, ja mēs ticam Dieva Vārdam, tad Tas mums ir Dzīvības Vārds; taču, ja mēs apšaubām Dieva Vārdu, tad Tas mums ir nāve. Jo Dievs ir izteicis – kurš var noliegt To? Saprotat? Un, ja mēs apšaubām Dieva Vārdu, tad Tas kļūst par nāvi.

16 Kā Ieva... Lūk, Ieva apšaubīja vienu mazu frāzi no Dieva Vārda, un ko tas izraisīja? Tas bija visu mūsu nelaimju iemesls. Ja viņa būtu palikusi aiz Vārda, drošībā aiz Vārda, aiz visiem Dieva ieročiem, un nešaubītos par To, tad nekad nebūtu noticis tas, kas notika; nekas tāds nekad nebūtu noticis. Taču, redziet, tur pienāca nāve.

17 Bet Dievam bija izpirkšana. Būdams žēlīgs pret mums, Viņš pieņēma aizvietojošo nāvi viņu nāves vietā, kuru abi...

18 Viņš arī atdalīja dzīvību no nāves Ēdenes dārzā, un Viņš izdarīja to ar Savu Vārdu.

19 Un šodien Viņš dara to pašu. Kad mēs atrodamies dziļā tumsā, kā es stāstīju svētdien, tumsa uz zemes pār cilvēkiem, bieza tumsa. Bet tā visa vidū Viņš joprojām runā Savu Dzīvības Vārdu tiem, kuri vēlas tam ticēt. Un te mēs redzam, ka...

20 Jēzus pastāvīgi mums saka, ka ir atdalīšanās. Un mēs ieraugām, ka pēdējā paredzējumā cilvēcei, pirms tās lielās noslēdzošās Dienas, kad mēs uzcelsimies Dieva klātbūtnē, notiks beidzamā atdalīšanās. Viņš atdalīs aitas no āžiem.

21 Dievs visu laiku atdala un atdala, un tieši to Viņš dara šovakar. Tieši to Viņš ir darījis vienmēr. Jūs varat to redzēt katrā sanāksmē. Viņš atdala ticību no neticības. Viņš izsaka. Viņš parāda Sevi tiem, kas Viņam noticēs un tic Viņam.

22 Un tā, 4. Mozus grāmatas 6. nodaļā mēs uzzinām, ka nācarieša aicinājums...nācarieša aicinājums bija atdalīties no visas pasaules un būt ar Dieva Vārdu. Tāds ir nācarieša aicinājums, atdalīšanās.

23 Mēs ieraugām, ka Simsons bija nācarietis Tam Kungam, un viņš bija atdalīts no...ar zīmi. Bet zīme bija tajā, ka viņam bija jānēsā gari mati ar septiņām bizēm. Tā bija atdalīšanās zīme, ka viņš bija aicināts noteiktam mērķim.

24 Un man negribētos to tagad izskatīt, jo es pateicu, ka tas... Es grasījos runāt tikai dažas minūtes.

25 Taču es uzskatu, ka šodien, kad mēs redzam mūsu māsas nēsājam garus matus, kā tas viņām saskaņā ar Bībeli ir jādara, es uzskatu, ka tā ir nācarieša zīme, ka viņas grib sekot Tam Kungam. Un es zinu, ka tas izklausās kategoriski,

bet es...es gribu, lai tas tiek saprasts, saprotiet, jo tā tas ir. Tas izskatās pēc tā, ka kāds cenšas darīt...ievērot to, ko Dievs pateica viņām darīt. Lai ko arī tas maksātu, lai ko arī neteiktu ārējā pasaule vai lai cik daudz nebūtu izsmējēju vai zobgaļu, vai kritiķu – tas neuztrauc cilvēku, kas ir pilnībā atdalīts no šīs pasaules lietām Dievam. Viņi pakļausies Vārdam un atdalīsies šīs pasaules lietām, jo Vārds viņus atdala.

26 Es zinu, ka viņi tiek kritizēti. Taču, ja mūs nekritizētu, tad kaut kas nebūtu kārtībā. Pasaule vienmēr atzīst savējos. Taču, kā es jau sacīju, atcerieties, ka kritika Dieva Vārda dēļ – tās ir tikai Viņa žēlastības augšanas sāpes. Tas rāda to, ka tu esi atdalījies, lai būtu kristietis, izturētos kā tāds, dzīvotu kā tāds, pakļautos ikvienam Dieva bauslim. Un tas ir nācarieša solījums – atdalīties, aicinājums no Dieva, kurš atdala tevi no šīs pasaules lietām.

27 Šovakar es ticu, ka katrs vīrietis un sieviete, katrs puisis un meitene, kas ir dzimuši no Dieva Gara, ir nācarieši Tam Kungam; jo viņi ir atdalījušies no tām lietām, no šīs pasaules rūpēm, lai ko arī neteiktu šī pasaule.

28 Jūs dzīvojat šajā pilsētā, kur ir lielas skolas. Un mēs redzam, kā mūsu valsts izvirza augstākas izglītības prasības; un tas nav slikti, nekas pret to, taču tā izglītība nevar iedot jums glābšanu. Zinātnieks var pāršķelt kviešu graudiņu un pateikt jums, cik daudz dažādu ķīmisko elementu tur atrodas, taču šādi nevar atrast to dzīvību, kas atrodas tur iekšā. Izglītība var izpētīt jūs...tas ir, iemācīt jums matemātiku un iemācīt jums vēsturi, un visu pārējo, taču tā nevar atnest jums Gaismu. To jūsu izglītība nevarēs.

29 Dievam ir tikai viens veids, kā atnest jums Gaismu: tas ir tad, kad jūs esat gatavi atdalīties no visām pasaules lietām un visām šīs pasaules rūpēm un cieši pieķerties tikai Dieva apsolītajam Vārdam.

30 Pāvils bija nācarietis Tam Kungam. Viņš bija atdalīts no savas pareizticīgās draudzes dzīvā Dieva Vārdam.

31 Ārons bija nācarietis Tam Kungam. Viņš bija atdalīts no brāļu vides, lai nēsātu dzimtu akmeņus un būtu augstais priesteris.

32 Tā ir pilnīga atdalīšanās. Mums nav atkal jāatgriežas pasaulē vai jābūt kaut kādā veidā saistītiem ar šo pasauli, bet ir cieši jāturas tikai pie Dieva. Jēzus nāk pēc Līgavas, pēc Sievietes, pēc Draudzes, kura ir atdalīta no šīs pasaules lietām vai pasaules rūpēm. Viņa ir atdalīta no šī modernā perioda, kurā dzīvojam mēs, modes. Viņa ir atdalīta no draudžu rūpēm un tradīcijām. Viņa ir atdalīta tikai priekš Dieva, bet Dievs ir Vārds. Un kā vīrs un sieva ir viens, tā arī Līgava un Vārds kļūst par Vienu, jo Vārds dzīvo caur Līgavu. Lūk, kā tas ir. Tas ir viņas diploms. Tas ir viņas apliecinājums.

33 Ja es izvilktu un parādītu jums kādu Ph.D. vai LL.D. doktora diplomu no

kādas noteiktas organizācijas vai kādas skolas, tad šī skola atzītu šo diplomu.

34 Taču vienīgais diploms ticīgajam ir viņā dzīvojošais Dieva Vārds, kas dara redzamu, ka Jēzus Kristus dzīvo tajā cilvēkā. Tas ir nācarietis, atdalīts Tam Kungam, atdalīts Vārdam. Bībelē ir teikts: “Dieva Vārds ir asāks par abpusēji griezīgu zobenu, atdala līdz kaulu smadzenēm un izšķir sirds domas.” Lūk, kāpēc Jēzus varēja paskatīties uz cilvēkiem un uztvert, par ko viņi domāja – Viņš bija Vārds.

35 Un tā, pirmais Ādams, kas piedzima pasaulē...tas ir, nevis piedzima, bet bija Dieva radīts; pirmais Ādams atdalījās no Vārda un pievienojās savai sievai. Lūk, viņš būtu varējis palikt ar Vārdu, ja būtu gribējis. Taču viņš atdalījās no Vārda, lai būtu ar savu sievu.

36 Tieši to šodien dara parastais, miesīgais draudzes loceklis – atdalās no patiesā dzīvā Vārda, lai turētos pie savas draudzes. Tur taču... Ieva uzdeva jautājumu par Vārdu – vai Dievs sodīs vai nē. Sātans uzdeva jautājumu; Ieva tam noticēja.

37 Un tad, kad šodienas draudze uzdod šo jautājumu par Vārdu: “Vai Viņš joprojām ir tāds pats? Vai Viņš joprojām dzīvo Savā Draudzē un dara Savas zīmes un brīnumus, kurus Viņš darīja, kad bija šeit uz zemes, ko Viņš tik pārliecinoši apsolīja mums Jāņa Evaņģēlijā 14:12?”

38 “Kas Man tic, tos darbus, ko Es daru, arī viņš darīs; pat lielākus par šiem darīs, jo Es eju pie Mana Tēva. Šādas zīmes sekos ticīgajiem.” Tās viņiem sekos!

39 Šodien cilvēkiem ir tāds jautājums: “Vai tiešām to Viņš gribēja pateikt?” Un, kad jūs pieņemat to, ko saka draudze: “Vai tiešām to Viņš gribēja pateikt,” tad jūs ieliekat sevi tādā pat stāvoklī kā Ādams un savienojaties ar sievieti-draudzi no šīs pasaules, un atdalāt sevi no tām svētībām, kuras Dievs ir apsolījis katram ticīgajam, kas atdalīsies no šīs pasaules priekš Vārda. Lūk, tā ir patiesība.

40 Mums ir tā privilēģija dzīvot tajā dienā, kad Dieva Vārds, kas... Mēs esam ieraudzījuši, ka tas ir iedalīts katram periodam konkrētu lietu īstenošanai. Un, kad tas ir šādi iedalīts, cilvēks reizēm ir neziņā, kā gan tas notiks. Profesoriem ir viņu pašu idejas. Taču tajos periodos Dievs vienmēr ir sūtījis Savu pravieti. Un Tā Kunga Vārds nāk pie pravieša un apstiprina Vārdu tai paaudzei. Bet pravieši vienmēr ir bijuši nācarieti, atdalīti no visa pārējā, lai pakļautos Dieva Vārdam.

41 Vai tad jūs neatceraties, ko pateica Pēteris un Jānis: “Vai tad mums ir jāpaklausa Dievam vai cilvēkiem,” kad tie viņus izjautāja par Vasarsvētku dienas pārdzīvojumu.

42 Un tā, pirmais cilvēks, pirmais Ādams, atdalījās no Vārda, lai ietu ar savu sievu, kura apšaubīja to, vai Dievs piepildīs Savu Vārdu vai nē.

43 Cik pilnīga līdzība par šodienas remdeno, miesīgi domājošo ticīgo, kuram joprojām gribas būt uzticīgam tam, ko saka viņu tradīcijas, tā vietā, lai pieņemtu to, ko saka Vārds. Visīstākā līdzība! Viņš bija atdalījies priekš savas sievas. Miesīgais ticīgais ir atdalīts no Vārda priekš draudzes.

44 Taču, kad otrais Ādams tika radīts sievietes klēpī un atnāca šajā pasaulē, Viņš bija nācarietis Dieva Vārdam. Viņš bija atdalīts no pasaules priekš Vārda. Lūk, par to mums stāsta vēstule Ebrejiem 7. nodaļa 26. pants – ka tie priesteri visu laiku mira, taču šis Jēzus bija svēts un atdalīts no grēciniekiem.

45 Grēks ir “neticība”. Viņā netika atrasta nekāda neticība, it nekur. Kad Viņš bija šeit uz zemes, Viņš pateica: “Kas var apvainot Mani grēkā? Grēks ir “neticība”. “Ja Es nedaru precīzi to, kas bija pravietots šim periodam; ja Es neatbilstu tām prasībām, kas ir jādara Mesijam, tad neticiet Man.” Sacīja: “Izpētiet Rakstus, jo jūs domājat, ka tajos jums ir mūžīgā Dzīvība, bet tieši tie liecina par Mani,” stāsta jums, kas Viņš ir.

46 Jo kopš Ēdenes laikiem bija pravietots, ka atnāks Glābējs. Pravietis bija pateicis, ka Viņš piedzims no jaunavas un ka Viņu sauks par “Imanuēlu”.

47 Un Viņš bija arī “Padomdevējs, miera Valdnieks, stiprais Dievs”. Un tieši par to viņu apsūdzēja – ka Viņš pataisot Sevi par Dievu. Viņš bija Dievs, un Viņš bija miera Valdnieks, stiprais Dievs un mūžīgais Tēvs.

48 Nav cita Tēva, izņemot Viņu, garīgā nozīmē. Viņš ir vienīgais Tēvs, mūsu visu Tēvs. Un mēs redzam, ka Viņš ir visu ticīgo Tēvs, visu, kas noticēs Viņa Vārdam. Jo Viņš bija pilnībā atdalīts no draudzes, no tās tradīcijām, no Savas mātes, no pasaules, un darīja tikai to, kas labpatika Tēvam.

49 Lūk, Viņš bija citādāks cilvēks nekā Ādams. Lai kā arī citi šaubījās, bet Viņam Vārds, tieši Vārds vienmēr bija pirmajā vietā. Un Viņš pierādīja, ka Vārdam ir taisnība.

50 Kad sātans centās To Viņam “atšķaidīt” un pateica: “Ir rakstīts...”

51 Viņš sacīja: “Jā, bet ir arī rakstīts...” Viņš stājās pretim sātanam, balstoties uz Vārdu, jo tieši tas Viņš bija – Vārds.

52 Bībelē Jāņa pirmajā...Jāņa Evaņģēlija 1. nodaļā ir teikts: “Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs. Un Vārds kļuva par miesu un mājāja mūsu vidū.” Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi.

53 Tas vienmēr ir saistīts ar izteikto Dieva Vārdu, Dieva apsolījumu konkrētajam laikam. Un, kad tas atnāk, tas ir tik neparasti, ka cilvēki to teju vai

nespēj saprast, jo mēs tik tālu esam aizgājuši mūsu pašu formās un priekšstatos, ka mums ir grūti saprast, kas tad ir Patiesība.

54 Man šķiet, ka daudz ko no tā var attiecināt uz Jāzepu Marijas laikā, kad viņa bija stāvoklī. Viņai bija jāklūst par māti. Bet Jāzeps viņu mīlēja, un viņš...viņš gribēja ticēt. Viņš bija taisns cilvēks, labs cilvēks, un viņam gribējās ticēt tam stāstam, ko stāstīja viņam Marija, taču tik un tā palika tas jautājums: “Vai viņa ir laba sieviete?” Bez šaubām, Marija skaidroja viņam, kā viņu bija apciemojis Gabriels. Un viņš bija taisns vīrs no Dāvida radurakstiem.

55 Un tomēr viņa...izskatījās tā, it kā viņa censtos izmantot viņu kā aizsegu, lai noņemtu no sevis negodu. Jo, ja viņa bija ar viņu saderināta, atrasties tādā stāvoklī bija līdzvērtīgi laulības pārkāpšanai (tā ir teikts 5. Mozus grāmatā), un viņa tiktu nomētāta ar akmeņiem par tādu aktu. Un izskatījās tā, it kā viņa izmanto viņu par aizsegu.

56 Un tas vīrietis, labs cilvēks, taisns cilvēks, Bībelē ir teikts, ka viņš bija taisns cilvēks. Taču viņas gadījums bija tik neparasts, ka viņš nevarēja to saprast. Viņš tik skatījās viņas jaukajā sejiņā, un ar kādu patiesumu un godīgumu viņa stāstīja savu stāstu. Un, bez šaubām, viņš, dodamies uz savām mājām vai uz savu galdnieka darbnīcu, prātoja: “Es...es vienkārši pat iedomāties nevaru, ka viņa stāsta man nepatiesību, bet šis gadījums ir tik neparasts.”

57 Ja vien viņš būtu izpētījis Rakstus, ka “jaunavai ir jāklūst grūtai”! Saprotiet, tas viņam bija tik neparasti, jo tas bija ārpus viņa domāšanas rāmjiem, taču Marijas gadījums bija precīzi Rakstos.

58 Tieši tas pats notiek šodien, brāļi, Jēzus Kristus augšāmcelšanās spēks un Viņa apsolītais Vārds šim laikam ir tik neparasti, ka labi cilvēki klūp uz Tā! Tas ir pārāk neparasts. Viņi saka... Mirušie augšāmceļas, aklie redz, kurlie dzird, Svētais Gars izšķir domas, paredz to, kas piepildās, nav bijis nevienas kļūdas. Ak, viņi...viņi nespēj to saprast! Tas ir tik neparasti, tāpēc viņi saka: “Nu, tā ir telepātija, vai arī tas ir ļaunais gars,” tieši tā, kā viņi darīja tajā laikā. Dieva Vārda neparastums!

59 Taču, kad cilvēks piedzimst šai pasaulē, lai... Ticīgais, viņš klūst par nācarieti, kad atdalās no visa, kas ir pretrunā Vārdam. Pilnīga atdalīšanās! Jēzus sacīja: “Es atnācu, lai atdalītu cilvēku no viņa sievas, lai sašķeltu ģimeni. Un, kas neņems savu krustu un nesekos Man, nav cienīgs saukties par Manējo.” Atdalīšanās no visa, no jebkā: no draudzes, no kādas kopienas, no kādas pārlicības vai no no ģimenes, vai no visa, kas stāvētu starp tevi un ticību visam Dieva Vārdam. Ja tava dvēsele neapstiprinās ar “āmen” katru šim laikam domāto apsolījumu, tad kaut kur kaut kas nav kārtībā. Tev ir vajadzīga atdalīšanās.

60 Un tā, Jēzus bija Vārds, kļuvis par miesu, un Viņš bija pilnībā atdalīts no grēciniekiem, neticīgajiem, ka pats Vārds tik pilnīgi plūda un...un pilnībā plūda caur Viņu, ka Viņš sacīja: “Es neko nedaru, pirms neredzu Tēvu to darām.” Viņam prasīja, uzdeva Viņam jautājumus par visu ko. Viņš sacīja: “Patiesi, Es saku jums, ka Dēls neko nevar darīt pats no Sevis, ja neredzēs Tēvu to darām.” Un paskatieties, viss, ko Viņš sacīja, bija pilnīgs, vienkārši... Viņam nebija par to jājautā, par to jādomā, tas bija pilnīgs. Un Viņa pilnīgā patiesība vienmēr atdalīja patiesību no maldiem.

61 Un es atkal citēšu, ka Viņa māte pateica: “Tavs tēvs un es...” to priesteru klātbūtnē, kuriem viņa jau bija liecinājusi, ka Viņš bija jaunavībā dzimis Dēls. Taču bēdu brīžos...

62 Kā gan varētu divpadsmitgadīgs zēns, un mums nav nekādu liecību par to, ka Viņš vispār bija gājis uz kādu skolu, kā gan Viņa prāta spējas varēja būt tik izcilas, lai diskutētu ar priesteriem, gudrajiem, mācītiem vīriem? Un kāpēc, kad viņa nosauca to Jāzepu par Viņa Tēvu, Dieva Vārds uzreiz... Viņš bija atdalīts. Viņš bija Vārds, un Vārds izlaboja tos maldus: “Vai tad jūs nezināt, ka Man ir jābūt Mana Tēva lietās?” Tas nebija tikai divpadsmit gadus vecs zēns. Tas bija Dieva Vārds, kas runāja caur Viņa mazo bērnu mutīti, lai izlabotu maldus, atdalīdams, kā Viņš bija izdarījis pašā sākumā, tumsu no gaismas, melus no patiesības, nāvi no Dzīvības.

63 Tā ir atdalīšana. Vārds vienmēr pieprasa pilnīgu un galīgu atdalīšanos, neskatoties ne uz ko. Jēzus sacīja: “Lai ikviena cilvēka vārdi ir meli, bet Mani lai ir patiesība.”

64 Tas pats ir noticis visu periodu laikā. Tā ir atdalīšana. Viņš vienmēr atdala Savus ļaudis no neticības. Viņš izdarīja to sākumā, to pašu Viņš dara šodien. Ikviens pravietis bija atdalīts no neticības. Viņi... Viņi tā darīja, jo pie viņiem nāca Tā Kunga Vārds.

65 Un tā, man šķiet, ka vienā no vakariem es kaut kur...varbūt tas bija šeit svētdien vai vakar vakarā, kad es stāstīju, ko Vecajā Derībā nozīmēja vārds “redzētājs”. Tas apzīmē cilvēku “garīdznieku”, kas paziņo nākotnes notikumus, kas tuvojas. Un tad, ja tie precīzi piepildījās, nekļūdīgi, precīzi piepildījās tas, ko viņš bija pateicis, tad Dievs sacīja: “Klausieties to vīru, precīzāk, ņemiet viņu vērā, bīstieties viņa, jo Es esmu ar viņu.” Tad viņam bija uzrakstītā Vārda Dievišķais skaidrojums, jo tas bija viņa apliecinājuma diploms, ka viņš ir Dieva pravietis, un pie viņa nāca Vārds. Tā tas ir.

66 Un tā, atdalīšanās. Tas atdalīja Jesaju no draudžu vides. Tas atdalīja Mozu no draudžu vides. Tas atdalīja no draudžu vides visus tos lielos praviešus visos tajos gadsimtos, jo viņiem bija... Tas atdalīja Jēzu no Viņa brāļiem. Tas atdalīja apustuļus no tā laika draudzes, no farizejiem, saduķejiem, no ievērojamiem

cilvēkiem, no svētiem cilvēkiem, labiem cilvēkiem, brīnišķīgiem cilvēkiem, pazemīgiem cilvēkiem, no cilvēkiem, kuriem Gara augļu bija vairāk, nekā bija redzami Jēzū.

67 Taču kāds bija Viņa diploms? Tas, ka ar Viņu bija Vārds, Vārds, kas bija absolūts tam laikam, dzīvoja caur Viņu. Viņš sacīja: “Kurš no jums var apsūdzēt Mani grēkā? Kurš no jums var pateikt, ka tas, ko Es apgalvoju, nav noticis?” Tas... Jo Viņš parādīja, ka Viņš bija atdalīts Tā Kunga nācarietis. Viņš bija pats Tas Kungs miesā.

68 Ābrahāms, arī viņš bija cilvēks, kas bija atdalīts no pasaules, kad Dievs aicināja Ābrahāmu septiņdesmit piecu gadu vecumā: “Atdalies no saviem radiem un no visas neticības un izej ārā uz tādu Pasauli, kādā tu vēl nekad neesi dzīvojis, un starp tādiem cilvēkiem, kurus tu nekad neesi zinājis. Izej un atdalies no ikviena, kas būs pretrunā tam, kam tu tici, lai tu būtu nācarietis Tam Kungam.” Jo viņš bija saņēmis absolūto par dēlu. Viņam bija jāatdalās no sava tēva, no savas mātes, no saviem radiem.

69 Un kas viņu atdalīja? Ne tas, ka viņš bija labs cilvēks, bet tas, ka viņš ticēja, ka Dievs ir spējīgs turēt solījumu, kuru Viņš bija devis viņam.

70 Un, kad bija pagājuši divdesmit pieci gadi, bet bērns tā arī nebija piedzimis... Sārai bija deviņdesmit gadi, viņam bija simts. Un, kad viņu apciemoja Dieva eņģelis, uz kuru atsaucās Jēzus, uz to, kas atkal atnāks pēdējās dienās. Dievs cilvēka veidolā sēdēja viņa priekšā un runājās. Un Sāra, teju vai simts gadus veca, teltī aiz Viņa muguras iesmējās, jo eņģelis pateica: “Es tevi apciemošu saskaņā ar absolūto laiku.”

71 Bet viņa sacīja: “Vai tad man, tik vecai, vēl būs patikšana ar manu kungu, kad viņš ir tik vecs?”

72 Un tas Cilvēks, kas bija Dievs miesā, sacīja: “Kāpēc Sāra teltī smējās?” Nu, viņa izsteidzās ārā un mēģināja to noliegt. Taču Viņš sacīja: “Jā, tu patiešām smējies,” jo viņa neticēja, ka tā var notikt.

73 Lūk, pievērsiet uzmanību, Jēzus pateica, ka tas notiks atkal. “Kā bija Sodomas dienās, tā būs, kad atnāks Cilvēka Dēls.” Dieva Gars atkal nonāks uz mirstīgu, cilvēcisku miesu. Tas Cilvēks ēda teļa gaļu, dzēra govju pienu un ēda maizi ar sviestu cilvēciskā miesā; un Ābrahāms sacīja, ka Tas bija Elohīms, miesā izpausts Dievs. Jēzus apsūdzēja, ka pirms Savas atnākšanas Dievs atkal tiks izpausts cilvēciskā miesā. Tas ir Svētais Gars (ir tikai viens Dievs), kas izpauž Sevi, atkal atdalīdams Latu no Ābrahāma.

74 Lats gribēja pasauli. Dievs pārplēsa viņa pasauli un atdalīja Ābrahāmu no Lata. Lats, kas atkal ir kā līdzība par miesīgo ticīgo, kurš nedomāja, ka tās lietas ir patiesība, viņš vienkārši devās uz Sodomu. Un viņš...viņam nebija

pietiekamas degsmes nostāvēt, kā mēs sacītu, un saukt “pareizu” par pareizu un “nepareizu” par nepareizu, tāpēc viņš devās turp.

Visi tādi ticīgie... (mēs varētu tā turpināt stundām) ...viņi visi bija kā sauja sīknaudas, kas ir tavā kabatā, Dieva rokās. Tu izvelc sauju ar sīknaudu. Tur ir centa monētas, piecu centu, desmit, divdesmit piecu, piecdesmit, viens dolārs, tās visas ir monētas. Nu, tieši tāda ir pasaule Dieva rokā. Ir tādi cilvēki, kuru vērtība ir tikai cents, un Dievs var izmantot viņus tikai kā centu. Tas ir viss, ko viņi var nopirkt. Neatgrūdiet viņus. Ja viņi nav spējīgi ticēt īstenajai patiesībai, tad nevajag viņus atgrūst, nevajag viņus dzīt prom un teikt, ka viņi nav Tajā, jo reizēm Dievs izmanto centus.

76 Lats bija tikai cents, Ābrahāms bija sudraba dolārs, tāpēc bija vajadzīgi simts Lati, lai sanāktu Ābrahāms. Un būs vajadzīgi... Simts miesīgi ticīgie nekad nenostāvēs īstena kristieša klātbūtnē, kurš ir atdalīts no šīs pasaules miesīgajām lietām, dzīvodams Jēzū Kristū, kad Vārds var plūst caur viņu.

77 Viņa vērtība ir tikai cents, nekā vairāk viņam nav. Tāpēc jūs redzat cilvēkus, kas saka: “Es neticu dziedināšanai, es nekam tādām neticu,” vienkārši ziniet, ka tas ir “cents”, un vienkārši lieciet viņu mierā. Saprotat? Viņa vērtība ir cents, un tāpēc vairāk viņš neko nenopirks. Nepārtrauciet viņu, vienkārši lieciet viņu mierā. Atcerieties, tas vienkārši ir tas, cik tālu viņš var aiziet.

Jāzepts, viņš tika atdalīts no saviem brāļiem.

78 Nu, es to nedomāju tik asi, kā es to pateicu, saprotiet. Es gribēju pateikt, ja viņš vienkārši: “Nu, es piederu pie šiem, un mēs tā ticam,” tas vienkārši ir “cents”, ejiet tālāk, saprotiet, tikai cents.

Sakiet: “Nu ko, lai Dievs tevi svētī, mans brāli.”

79 Saprotiet, viņš ir vara monētiņa, viņš nekad neklūs par sudraba monētu. Tas arī viss, tāpēc lai tik turpina. Dievs var viņu lietot. Ak, Viņš to lieto! Es labāk redzu viņu tur kādā draudzē, nekā redzu viņu tur stāvam kādā bārā uz stūra. Un jūs? Protams. Tāpēc vienkārši lieciet to mierā. Dievs vienalga var to lietot; varbūt ne pārāk daudz, taču Viņš lieto to, ko Viņš var lietot, tādā mērā, cik viņi ļaus Viņam lietot.

80 Nu, tas varbūt ir tāds parupjš veids kaut ko izteikt, taču es... Nu, es ceru, ka jūs saprotat to patiesību, ko es ar to gribu pateikt, ko tas nozīmē. Saprotat?

81 Tāds nespēj noticēt izšķiršanai un Dieva spēkiem, kas ir apsolīti šai dienai.

82 Tie farizeji arī nespēja tam noticēt. Viņi nespēja ieraudzīt, ka Jēzus ir Dievs. Ak, nē! “Tu, cilvēks, taisi Sevi par Dievu?”

83 Reiz Viņš stāvēja tur, kad Viņš bija pavairojis viņiem maizes klaipus un pārējo, un Viņš sacīja: “Ja jūs neēdīsiet Cilvēka Dēla miesas maizi un nedziersiet Viņa Asinis, jūsos nav Dzīvības.”

84 Ak, es varu iedomāties, Viņa sanāksme, viņi aizgāja no Viņa. “Vai tas Cilvēks grib, lai mēs kļūstam par kanibāliem, lai ēdam kāda miesu? Ak, tas ir neprāts!” Ārsti un mediķi, un pārējie sacīja: “Tas cilvēks ir jucis. Tas arī viss. Priesterim ir taisnība, tas cilvēks ir nenormāls. Grib izbarot mums savu ķermeni!”

85 Neko vairāk Viņš neteica, saprotiet, taču garīgs prāts... Varbūt viņi nespēja to saprast, tie mācekļi, viņi nezināja, ko tieši tas nozīmēja, taču viņi vienalga tam ticēja. Jo, no kurienes tas bija atnācis? Tas bija atnācis no Viņa, kuru viņi pazina kā Cilvēka Dēlu.

86 Varbūt es nespēju saprast visu, kas atrodas, lūk, *šeit*, taču es ticu tam. Tas ir Dieva Vārds. Es gribu atdalīties no visa, kas ir pretrunā Tam. Es esmu centies tā stāvēt.

87 Ievērojiet to otru grupu, tos septiņdesmit, kas bija Viņa aicināti. Reiz Viņš tur stāvēja, runādamies ar viņiem, un Viņš sacīja: “Cilvēka Dēls uzkāps debesīs, no kurienes Viņš atnāca.”

88 Viņi sacīja: “Šis Cilvēks? Viņš bija aizvedis mūs uz to vietu, kur viņš piedzima. Mēs pazīstam viņa māti Mariju. Jā, mēs taču zinām Viņa brāļus. Mēs zinām viņus. Un nu šis Cilvēks grasās paņemt... Cilvēka Dēls aiziešot, uzkāpšot debesīs, no kurienes Viņš atnāca? Viņš taču ir no Bētlemes. Ko viņš te runā?” Saprotiet, Viņš pateica to šādā veidā, redziet, un viņi vairāk ar Viņu negāja. Viņi aizgāja prom. Viņi pateica: “Ak, tas Cilvēks, mēs zinām, ka ar Viņu kaut kas nav kārtībā.”

89 Bet tie mācekļi nekustējās ne no vietas. Saprotat? Viņi ticēja. Viņi bija redzējuši Vārdu, kas bija apsolīts tam laikam, apstiprinātu un Viņa izpaustu. Kurš gan, ja ne pats Dievs varētu radīt, varētu paņemt maizi un... Viņi zināja, ka Viņš ir Dieva Dēls. Vai nu tas bija mīklās vai nē, saprata viņi to vai nē, viņi tik un tā gāja tik uz priekšu, jo Vārds bija apstiprināts, un viņi bija atdalīti no visa, kas bija pretrunā tam.

90 Lai Dievs mums palīdz, ka mums ir tāda ticība! Mēs ticam, ka šī Bībele ir patiesība. Varbūt man nepietiek ticības, lai liktu darboties visiem apsolījumiem, taču es vienalga ticu Tai. Es ticu tam laikam, kurā mēs dzīvojam.

91 Jāzebs, atdalīts no saviem brāļiem, bez jebkāda iemesla. Nu, kas ar viņiem notika? Viņam nebija vēlēšanās atdalīties, atdalīšanās nenotika pēc viņa gribas. Taču viņi atdalījās no viņa, saprotiet, no viņa spožā, spīdīgā dolāra; viņu viena centa vērtība nespēja ko tādu izturēt. Viņi zināja, ka viņi ir patriarhi. Viņi

zināja, ka Īzaks bija viņu...tas ir, piedodiet, viņu tēvs bija Jēkabs. Un viņi zināja, ka tā ir taisnība. Taču Jāzeps piedzima... Viņš neko nevarēja ar to izdarīt. Viņš bija garīgs. Viņš redzēja vīzijas, varēja izskaidrot sapņus, un tie bija pilnīgi precīzi. Viss, ko viņš sacīja, bija patiesība. Un viņa brāļi patriarhi, skaudības vadīti, pārdeva viņu ēģiptiešiem. Saprotiet, viņi...viņi atdalījās no viņa, jo viņi bija centi. Viņš bija citas kvalitātes.

92 Tā arī īsts ticīgais šodien, viņš ir citas kvalitātes. Viņi atdalīsies (viņi to nesaprot), varš no sudraba.

93 Un tā, mēs redzam, ka, skaudības vadīti, viņi pārdeva viņu. Kāpēc? To pašu viņi dara šodien. Patiesībā tas bija tāpēc, ka viņi pateica, ka viņi... Tas bija skaudības dēļ. Viņiem negribējās pazemoties, jo tā kvalitāte, kas bija viņos, nebija kā tā kvalitāte, kas bija viņā. Un šī iemesla dēļ viņiem skauda, ka viņi bija centi, bet viņš – dolārs. Saprotat?

94 Nu, ja tas cents pateiktu: “Svētīts lai ir Tā Kunga Vārds! Tas taču ir mans brālis dolārs, saprotiet, manī nav tādas vērtības kā viņā, taču es darīšu visu, ko vien varu.” Tieši tā vajag, tad mēs ietu plecu pie pleca. Dievs pabeigtu Savu Programmu.

95 Kā es sludināju jums svētdien: tiek spēlēta Dieva Vārda varenā simfonija. Pārejas un savienojumi – tikai Dievs maina laikus kā diriģents simfonijā. Kad mēs redzam tās periodu maiņas un laiku maiņas, paskatieties uz *šīm* Notīm, un jūs ieraudzīsiet, kur mums ir paredzēts atrasties šeit. Viņiem tā ir jārikojas, viņi nekādi nevar no tā aiziet.

96 Un mūzika cilvēkam, kurš to simfoniju nesaprot, kas gan tas ir? Liela trokšņošana. Viņš to nesaprot. Viņam pat nav intereses. Viņam gribās: “Kaut viņi apklustu, lai es varētu dodies mājās.” Viņam nav interesanti, jo viņš to simfoniju nesaprot. Viņš to nesaprot.

97 Taču komponists zina beigas jau sākumā. Saprotat? Un, ja diriģents nav tajā pašā garā kā komponists, viņš nespēs to novadīt, jo tas viss tiek darīts ar zīmju palīdzību. Un, ja tas netiek apstiprināts ar zīmi, tad kā gan muzikanti to nospēlēs? Āmen! Te nu tas ir.

98 Ja taure izdod neskaidru skaņu, kas gan varēs...kas spēs sagatavoties karam, atkāpties vai kaut ko izdarīt?

99 Paskatieties uz Vārdu un paskatieties, kur mēs dzīvojam, tad jūs ieraudzīsiet centus, ar ko tie nodarbojas. Taču ir redzami arī tie, kas mirdz, ir nomodā un zina Vārdu, seko, kā parādās šīs zīmes. Te nu tas ir!

100 Kā tā sieviete pie akas, kad Viņš pateica: “Ej, atved savu vīru,” viņa sacīja: “Man nav vīra.” Sacīja: “Pareizi, tev bija pieci.”

101 Viņa sacīja: “Cienītais, es saprotu, ka Tu esi pravietis. Mums jau simtiem gadu tādu nav bijis. Taču mēs zinām, ka nāk Mesija, un Viņš būs pravietis. Tieši to Viņš darīs.”

Viņš sacīja: “Tas esmu Es.”

102 Ak, tās Simfonijas ritms noskanēja pilnīgi precīzi no pašas lejas uz augšu. Viņa ieskrēja pilsētā un sacīja: “Nāciet, paskatieties uz Cilvēku, kas izstāstīja man to, ko es biju izdarījusi. Vai tik tas nav tas Mesija, kuru mēs gaidām?”
Protams.

103 Redziet, viņa saprata tās notis, kas bija tajā Simfonijā, kas atdala ticību no neticības. Ticība atnāk tikai...neatnāk no draudzes, ticība atnāk no Dieva Vārda dzirdēšanas, sapratnes, kas tas ir. Lūk, mēs redzam to pašu šodien.

104 Daudzi cilvēki skatās uz dāvanām. (Tagad noslēgumā, vēl piecas minūtes.) Cilvēki skatās uz dāvanām un domā: “Ak, tas ir vareni,” un viņi cenšas dāvanas atdarināt. Jums nekas nesanāks. Jūs vienkārši... No centa dolāru neuztaisīsi, neuztaisīsi no tā desmit centu monētu, saprotiet, neuztaisīsi piecīti. Tas ir cents. Taču, ja tu vienkārši atzīsi, ka tu esi cents, un dosies kopā ar pārējo sīknaudu, saprotiet, tad Dievs varēs tevi izmantot. Varbūt mēs nevarēsim izdarīt visu, jo ne visi...

105 Kad Dievs izsauca Israēlu no Ēģiptes, viņiem visiem nevajadzēja darīt to, ko darīja Mozus, taču viņi tam ticēja. Tā tas ir. Viņi ticēja Mozum, jo viņi zināja, ka tā bija tā laika zīme un ka Dievs ir pierādījis, ka viņam bija Viņa Vārds.

Viņi sacīja: “Faraonam ir šķēpi.”

Viņš sacīja: “Taču Mozum ir Viņa Vārds.”

106 Tieši tā. Kaut arī faraonam bija armija, Mozum bija Vārds, jo viņš bija Dieva pravietis. Un Vārds nāca pie viņa un tika apstiprināts, ka tā ir patiesība. Tas bija dzīvais Dievs, kas bija spējīgs paņemt pīšļus un uzvest tos gaisā, un likt uzrasties blusām. Cilvēks ko tādu izdarīt nevar. Viņš stāvēja tur kā cilvēks un sacīja: “Rītdien, aptuveni šajā laikā notiks *tas un tas*,” un tas notika. Saprotat? Viņi zināja, ka Mozum bija Dieva Vārds. Nebija svarīgi, cik daudz faraonam bija šķēpu un cietumu un cik daudz ķieģeļu vajadzēja uztaisīt; Mozum bija Vārds, tāpēc viņi devās tuksnesī.

107 Tur bija viens cilvēks, Datans, kas pateica: “Mozus ir uzņēmis pārāk daudz. Mēs visi esam svēti, tāpēc mums visiem ir jābūt spējīgiem darīt to, ko izdarīja Mozus.”

Un Mozus sacīja: “Dievs, kā tad ar šo?”

108 Viņš sacīja: “Atdalies. Aizej prom no viņiem.” Un Viņš atvēra zemi un aprija Datanu un viņa grupu.”

109 Viņš atdalīja Gaismu no tumsas, apstiprinādams Savu Vārdu. Šodien Viņš ir tāds pats Dievs.

110 Es beidzu. Vakar vakarā es stāstīju jums par manu pirmo braucienu šurp. Tas nav kaut kas personīgs. Ja jūs tā domājat, tad vienkārši nolaidiet, lūdzu, savas sirds priekškarus. Es stāstu to cilvēkiem, kuri tic.

111 Bija izteikts un pateikts, kas tieši notiks visā tajā laika periodā, un jūs visi esat tam liecinieki, kā jūs redzējāt arī vakar vakarā, sākot ar izšķiršanu un pārējo. Un ka būs atdarinātāji, atdarināšanas un tas viss, kas notiks.

112 Taču kā pēdējam bija jānotiek kaut kam varenam. Mēs esam gaidījuši to daudzus gadus. Un mēs visi zinām, kad tas notika pirmo reizi, kad radība sāka eksistēt, trešajā reizē. Bet pēc tam ceturtajā reizē. Vakar vakarā es stāstīju jums, kā tas notika piekto reizi.

113 Un tas gaida to Draudžu Padomi, kad tā apvienosies, un protestanti. Ja es runāšu svētdien no rīta, tieši par to es gribu... Es gribēju teikt, sestdien no rīta, tieši par to es gribu runāt, saprotiet. Un tad, kad tas sanāk kopā, tad Dieva Gars vienmēr paceļ Savu karogu pret tiem. Saprotat?

Šovakar šeit sēž cilvēks, kas bija tam liecinieks.

114 Es nesen biju Kolorādo, pagājušajā rudenī. Es dodos uz turieni medībās. Un, kā jau parasti, es tur esmu savu kāzu gadadienā. Kad mēs ar sievu apprecējāmies, es biju iekrājis piecu centu monētas un pārējo no algas, un tas glabājās cepamā pulvera bundžā. Un man nepietika medusmēnesim un medībām, tāpēc es vienkārši apvienoju tos abus un aizvedu viņu kāzu ceļojumā uz medībām. Tāpēc kopš tā laika, man par kaunu, es nekad neesmu bijis mūsu gadadienā ar viņu mājās. Es atrados Kolorādo.

115 Vakar vakarā es redzēju, ka šeit atrodas divi vai trīs kalpotāji, kas bija kopā ar mani tur augšā nometnē, uz kuriem man bija jābrauc no Aļaskas un jāsatiekas ar viņiem medībās. Tie bija Martina dēli. Viņi bija šeit vakar vakarā. Es... Viņi ir šeit, lūk, tur aizmugurē. Un vēl tas cits puisis, es aizmirsu viņa vārdu, kurš sēž... Vai arī tu biji tur, dēliņ? Tieši tā. Bet varbūt šeit ir brālis Palmers? Es... Un mēs bijām augšā kalnos. Un es esmu pavadonis Kolorādo, es tur esmu medījis daudzus gadus.

116 Un katru reizi, kad tuvojas mūsu gadadiena, divdesmit trešajā oktobrī... Ir kāda vietīņa, uz kuriem es vedu savu sievu kāzu ceļojumā Adirondas kalnos, un šī vieta ir ļoti līdzīga tai, tikai tā bija... Tur aug apses, neliels biezoknis, bet tur augšā bija bērzi. Un divdesmit trešajā datumā es tur izeju, kaut kad pa dienu,

noņemu savu cepuri un pateicos Tam Kungam par labu, uzticīgu sievu, kura ir bijusi uzticīga un laba pret mani visus šos gadus, un ir palīdzējusi man, kad es braucu sludināt Evaņģēliju.

117 Bet šogad Kolorādo bija stiprs sausums, kā arī it visur valstī. Un pēkšņi tur kļuva... Manuprāt, pirms mums bija atbraukuši kādi divi simti vai arī simts cilvēku, piedodiet, aptuveni simts cilvēku atbrauca pirms mums tur augšā nometnē. Un viņi bija šāvuši tur augšā kādas četras vai piecas dienas. Un es biju nošāvis briedi, to, kuru jau daudzus gadus gribēju nomedīt. Un...taču es... Nolaidās migla, un es to nespēju ieraudzīt; es nevarēju viņu atrast. Un todien es viņu biju meklējis.

118 Un nākamajā dienā pa telefonu...tas ir, pa radio paziņoja: "Tuvojas sniega vētra, pa nakti tajos kalnos var sasniegt seši metri sniega."

119 Un tā es pateicu to brāļiem. Es viņus sasaucu. Martina dēli arī tur bija. Es sacīju: "Brāļi, jūs dzirdējāt, ko pateica ziņās. Un tā, ja jūs gribat tikt prom, tad brauciet uzreiz, citādāk būs par vēlu. Jūs šeit varat uz nedēļu iesprūst. Un man būtu jābrauc, jo nākamajā pirmdienā man ir sanāksme pie kristīgajiem uzņēmējiem, pilnā Evaņģēlija uzņēmējiem Toskānas filiālē. Tomēr izvēlieties. Ja gribēsiet palikt, es esmu jūsu pavadonis, es palikšu šeit kopā ar jums."

Viņi visi nobalsoja: "Mēs paliksim. Mēs paliksim."

120 Tā kā Martina zēniem bija lēngaitas kravas mašīna, tas ir, precīzāk, ātrgaitas kravas mašīna, viņi visi... Mums tur bija daži lieki briedi, un mēs tos atdevām Martina dēliem un pārējiem, un viņi aizbrauca; jo viņi no turienes netiktu ārā, tas arī viss. Tāpēc viņi...viņi sēž šeit šovakar kā liecinieki.

121 Un pēc tam nākamajā dienā es nodomāju... Nu, todien nesniga, tai dienā, kad viņi aizbrauca. Es sacīju: "Es pazvanīšu sievai un izteikšu savu pateicību par to, ka viņa ir jauka sieviņa un pārējo. Šodien ir viņas gadadiena. Un pēc tam, rītdien, es uzkāpšu līdz tai vietai, ja vien mēs varēsim tur uzkāpt sniega dēļ."

122 Un tā, es...es aizgāju, bet nevarēju viņu sazvanīt. Es atgriezos. Bet pilsētā visi gatavojās, un tuvojās liela sniega vētra, un avīzēs bija rakstīts: "Kolorādo var saputināt sešmetrīgu sniegu," tajā naktī.

123 Kaut kur šeit šajā rītā sēž brālis Toms Simsons, tas ir, viņam vajadzētu būtu šeit. Viņš atradās Kanādā un brauca uz dienvidiem, un viņi brauca pa apvedceļu. Tika ziņots: "Brauciet apkārt Kolorādo! Liela sniegavētra!" Vai tu esi šeit, brāli Simson? Kur tu esi? Jā, sēž, lūk, tur beigās. Un tie viņam sacīja: "Brauc apkārt Kolorādo. Tuvojas liela sniegavētra."

124 Tāpēc es...es pateicu mātai un...un kāda vīra, brāļa Evansa, sievai. Man

šķiet, ka brālis Evans šovakar šeit neatrodas, ja vien viņš tikko kā neienāca. Vai tu esi šeit, brāli Evans? Man šķiet, ka viņš vēl nav atbraucis. Kaut arī viņš būs šeit saietā. Un tā, es pazvanīju viņa sievai un es sacīju: “Es nevarēju sazvanīt savu sievu, viņa ir izgājusi uz veikalu.” Un es sacīju: “Nodod viņai, lai viņa pasaka brālim Tomijam Stromi (viņš bija tās filiāles prezidents), ka, ja svētdien manis tur nebūs, lai gatavo citu runātāju, jo es varu vispār netikt no šejienes prom. Es esmu kopā ar tiem cilvēkiem.”

125 Kas notika pēc tam? Tas... Tonakt nesniga. Nākamajā rītā mākoņi bija ļoti zemi un dūsmīgi. Es pateicu: “Un tā, brāli, es šeit daudzus gadus esmu ganījis lopus un bijis pavadonis. Kad nokritīs pirmā lietus pile, cik vien ātri varat, skrieniet atpakaļ uz nometni, jo es esmu redzējis, ka pēc piecpadsmit minūtēm pat roku savā priekšā vairs nevar redzēt divas vai trīs dienas no vietas, kad trako sniega vētra.” Un tas ir divi tūkstoši septiņsimt metru augstumā. Un es sacīju: “Jūs...jūs vienkārši tiksiet vētrā, un jūs nomaldīsieties un nomirsiet šeit kalnos. Tagad mēs iziesim...” Es katram noteicu vietu, bet pats devos uz virsotni. Un es pateicu: “Lūk, ja es ne... Negaidiet, kad es atnākšu. Steidzieties uzreiz, kad tā sāksies; kad nokritīs pirmā lietus lāse, ātri steidzieties uz nometni, jo jūs nespēsiet atrast atpakaļceļu.” Viņi pateica, ka tā darīs.

126 Es uzkāpu augstu. It visur brēca koiļoti, un es zināju, ka laiks mainīsies. Tad pēkšņi atnāca stipra vēja brāzma, sāka snigt slapjš sniegs. Un es pateicu: “Droši vien visi ir devušies atpakaļ.”

127 Nu, es piecēlos un paskatījos apkārt. Es nodomāju: “Kaut es varētu atrast to briedi, pirms es došos atpakaļ, jo tas apsnigs, un līdz pavasarim to vairs nevarēs atrast.” Tā ka es domāju: “Es tik centīgi medīju to briedi.” Un tas bija pirmais briedis, kuru es šādi biju pazaudējis, kopš man piederēja tā šautene, no piecdesmit piecām galvām, kuras es ar to biju nomedījis. Un es nodomāju: “Nu ko, es...es tik ļoti negribētu, lai tas šādi pazūd.”

128 Pēkšņi it visur sāka krist lielas sniega pārslas, tādas kā divdesmit piecu centu monēta, un sāka pūst vējš, un es tikai ar grūtībām varēju redzēt, kā tikt lejā no tās virsotnes. Un es zināju, ka ir jāturas pie tās grēdas. Un, ja es nokāptu lejā un atrastu strautiņu, tad es ietu pa strautiņu, līdz uzdurtos gājēju tiltiņam; tad es varētu aiztaustīties augšup līdz tai vietai, kur bija telts. Tikai šādi varēja tikt prom. Un tāpēc es nodomāju: “Ja es aiziešu uz vienu vai otru pusi, tas būs viss, tevi vairs neatradīs, tepat tu arī nomirsi.”

129 Un tā, es sāku laisties lejup no kalna, un es nokāpu aptuveni, ak, man šķiet, kādus trīssimt vai četrsimt metrus no tās vietas, kur es atrados.

130 Nu, tas izklausīsies dīvaini. Taču manā priekšā stāv Bībele, Debesu Tēvs ir mans Liecinieks. Es teju vai skriešus centos laisties lejup; tur augšā bija tik stiprs vējš, un varēja redzēt tikai kādus sešus metrus sev priekšā tajā koku

biezoknī, bet vējš pūta un trakoja. Un atskanēja balss: “Apstājies! Ej atpakaļ uz to vietu, no kurienes tu nāc.”

131 Nu, es apstājos. Es nodomāju: “Varbūt tas bija tikai vēja troksnis. Es taču nedomāju ne par ko tādu.” Un es brītiņu nogaidīju.

132 Un viens no pušiem bija uztaisījis man sviestmaizi, un es to izvilku; tā tik bija sviestmaize; es viss biju izmircis un nosvīdis, tas bija vienkārši pamatīgs maizes gabals ar gaļu kaut kur iekšā. Nu, es...es biju tīri izsalcis, tāpēc es to tik un tā apēdu. Un es tur stāvēju. Es apraku to papīra gabaliņu; jo, ja dzīvnieki ieraudzīs ko tādu un jebko no civilizācijas, tie skries prom.

133 Un tā, es tur nedaudz pastāvēju, un es nodomāju: “Nu, vienkārši došos tālāk.”

134 Es devos uz priekšu. Un tikpat skaidri, kā jūs dzirdat manu balsi, kaut kas pateica: “Apgriezies un ej atpakaļ uz to vietu, no kurienes tu nāc.”

135 “Vai tiešām Dievs varēja pateikt man iet uz to bīstamo vietu?” Es tur brītiņu pastāvēju, un es nodomāju: “Tas ir Tas pats, kas pateica man par tām vāverēm.”

136 Tas pats, par Kuru es stāstīju jums vakar vakarā, par manu sievu; vienkārši balss, parasta cilvēka balss. Tas pats pateica man, kad es biju zēns: “Nedzer un nesmēķē,” un tādas lietas notiks pēdējās dienās. Dievs, es stāstu to, turēdams uz sirds Bībeli; kāds labums man būtu stāstīt jums kādu nepatiesību un zināt, ka es sūtu savu dvēseli uz elli? Saprotat? Tā ir taisnība. Tas ir neparasti, taču tā ir taisnība.

137 “Nu ko”, es nodomāju, “es labi zinu, ka ir jāpaklausa tai balsij. Kāpēc man... Viņam ir kāds iemesls, kāpēc man ir jākāpj tur augšā. Varbūt ir pienācis mans laiks aiziet.”

138 Un tā, es pagriezos un gāju cauri tām mežonīgajām vietām, līdz tiku atpakaļ uz to kalnu pāreju, pašā augšā, kādus trīssimt vai četrsimt metrus augšā, atkal pašā kalna augšā. Un toreiz tur bija tik nomācies, ka es neko nevarēju redzēt; vējš, it visur sagāzti koki, tie šūpojās.

139 Un es paņēmu savu šauteni; man mugurā bija sarkans kreklis un sarkana naģene; un es iebāzu tur šauteni, lai neaizsvīstu tās optika jo tādā laikā skraida lāči un pārējie, un arī lauvas; un, ja es kam tādām uzdurtos, visa optika būtu aizsvīdusi. Un es vienkārši turēju to šādi uz augšu, nepiespiežot sev, kur tas būtu aizsvīdis, bet lai tas būtu pasargāts no miglas un no sniega mitruma. Un es apsēdos zem koka.

140 Es tur sēdēju, es domāju: “Nu, kāpēc Viņš gribēja, lai es kāpju šeit augšā? Es ļoti šaubos, ka es varēšu tagad atrast atpakaļceļu uz leju, tas kļūst

drausmīgs.” Es varēju redzēt varbūt tikai kādus trīs vai piecus, ja ne mazāk, reizēm ne vairāk kā divus metrus, un visu laiku kļuva sliktāk. Nu, es nodomāju, “Viņš taču sacīja, lai eju atpakaļ. Tagad atliek tikai sēdēt šeit.” Un tobrīd uz zemes bija divarpus centimetru sniega, vai arī četri, varbūt pieci. Tas ilga kādas divdesmit vai trīsdesmit minūtes. Un...un pūta tik stiprs vējš, ka to pat aizpūta prom. Bet es vienkārši tur kādu laiciņu sēdēju.

141 Es izdzirdēju balsi. Viņš sacīja: “Es esmu Debesu Dievs, kas ir radījis debesis un zemi.”

142 Es norāvu savu cepuri, naģeni, un vienkārši nekustīgi sēdēju. Un es atkal ieklausījos. Es nodomāju: “Tas nebija vējš.” Ak, kā tur pūta, trokšņoja!

143 Un es atkal to izdzirdēju, sacīja: “Es esmu Tas, kurš nomierināja vētru varenajā jūrā. Tas esmu Es, Radītājs. Es radīju vāveres tavā priekšā. To izdarīju Es.”

Es sacīju: “Jā, Kungs. Es ticu Tev.”

144 Sacīja: “Piecelies kājās.” Es piecēlos kājās. Viņš sacīja: “Tagad runā uz to vētru. Tā izdarīs to, ko tu pateiksi tai izdarīt.”

145 Lūk, tā ir taisnība. Es... Kad es satikšos ar jums Tiesā, man būs par to visu jāatbild. Es domāju, ka Viņš...

146 Es sacīju: “Vētra, dodies uz savu vietu, apstājies! Un, saule, spīdi kā parasti debesīs četras dienas!”

147 Un, tikko kā es to pateicu, slapjais sniegs un krusa, kuri teju vai bija piespieduši mani pie zemes, uzreiz pārstāja. Un pēc dažiem mirkliem uz mani lejup sāka spīdēt saule. Un es paskatījos lejup uz kalniem, es ieraudzīju, kā tuvojās austrumu vējš. Bet pūta rietumu vējš. Atnāca austrumu vējš un tuvojās no šīs puses, un es ieraudzīju, kā mākoņi vienkārši noslēpumainā veidā... Kur tie palika, es nezinu.

148 Un es pastāvēju tur pāris minūtes, asaras krita lejup caur manu sirmo bārdu. Es nodomāju: “Dievs, kā tas ir, es pat nezinu, ko darīt.”

149 Es nodomāju: “Nu, es biju... Visi brāļi droši vien ir atgriezušies teltī. Bet visur spīd saule.”

150 Es sāku kāpt lejup no kalna. Un viss sniegs kusa no tās karstās saules; no mana krekla cēlās garaiņi. Viss izmainījās vienā vai pāris brīžos. Un es sāku kāpt lejup no kalna. Un, kad es devos, es sacīju...

Es izdzirdēju, kā balss saka: “Varbūt tu pastaigāsies ar Mani?”

151 Es sacīju: “Kungs, tas ir vislielākais gods, kāds vien man ir bijis!” Es

pagriezios un devos atpakaļ pa lielajām briežu takām, cauri tam neskartajam mežam.

152 Un es nodomāju: “Nu ko, es iešu lejup pa turieni, kur es vienmēr sūtu savu sveicienu Medai, manai sievai.” Un es nogāju aptuveni pusstundu, kādas četrdesmit piecas minūtes, vairāk. Nekāda sniega vairs nebija, viss bija izkusis.

153 Un es aizdomājos: “Interesanti, kāpēc viņa nekad nav man neko teikusi par šo braukšanu.” Es domāju: “Atceros, kā es pirmo reizi vedu viņu tur augšā un cēlu viņu pāri tiem baķiem, kad mēs apprecējāmies.” Es sacīju: “Tagad viņa ir nosirmojusi.”

154 Es aizdomājos. Man uz sejas bija sirmā bārda, vietās melna, vietās sirma.” Es nodomāju: “Bil, tev vairs daudz nav atlicis. Tu kļūsti vecs.”

155 Un es turpināju iet uz priekšu. Un es paskatījos augšup, un šķita, ka es redzu, kā viņa stāv tur man priekšā ar izplēstām rokām, ar joprojām tumšiem matiem.

156 Mana galva bija nolaista. Es kāpu uz tādu vietu, kur ir dažas apses, un tur ir tāds izliekums... Es vienkārši atbalstīju galvu pret zaru, lūk, *šādi*. Un es tur stāvēju, raudāju, un es izdzirdēju tur tādu skaņu “pik, pik, pik”. Un es paskatījos lejup: no manām acīm tecēja asaras caur manu bārdu, krita uz tām sausajām lapām, kur pirms kādām trīsdesmit minūtēm bija colla sniega un sniega vētra.

157 Kad pēc četrām dienām es devos prom no kalniem, debesīs nebija bijis ne mākonīša, četras sekojošās dienas. Es iegāju iekšā un sacīju benzīntanka strādniekam: “Bija... Ir diezgan sauss.”

158 “Jā,” atbildēja, “zini, tas bija ļoti savādi, mums te nesen paredzēja vētru, bet, zini, tā pēkšņi beidzās.”

159 Bet pēc tam es dienvidos piebraucu pie Ņūmeksikas štata robežas, kad biju atceļā uz Arizonu. Un es pateicu Billijam, manam dēlam, sacīju: “Zini, ieiesim te iekšā, vienkārši noskaidrosim, vai arī šeit tas bija tā.”

160 Es tur apstājos. Tas bija svētdienas rīts. Nopirku... Un es uzpildīju nedaudz degvielas. Un tas vīrietis sacīja: “Nu, bijāt medībās?”

Es sacīju: “Tieši tā.”

“Vai veicās?”

161 Es sacīju: “Tieši tā, mēs lieliski pavadījām laiku.” Es sacīju: “Izskatās diezgan sauss.”

162 Un viņš sacīja: “Jā, šeit it visur ir briesmīgs sausums.” Viņš sacīja: “Mums te nesen apsolīja lielu sniegu.” Un sacīja: “Vai zini, tā sniega vētra

faktiski sākās, bet kaut kādā veidā tā beidzās.” Ak vai! Ak vai!

163 Es stāvēju, atspiedies pret to koku. (Noslēgumā.) Stāvēju, atspiedies pret to koku, un asaras tecēja no manām acīm. Es nodomāju: “Dievs!”

164 Tikai padomā, tas pats Dievs, kas pateica tiem viņiem: “Rimstieties, beidziet,” un vēji pakļāvās viņam, Viņš joprojām ir tas pats Jēzus šeit mežā ar mums. Viņš joprojām ir Vārds. Vārds, visai dabai ir jāpakļaujas Viņa Vārdam, jo Viņš ir dabas Radītājs.

Es tur stāvēju, un asaras tecēja pa maniem vaigiem.

165 Un ir jau aptuveni pieci gadi, kopš es esmu pametis darbalauku, vienkārši braucu pa draudzēm un daru, ko vien varu. Jūs visi to zināt. Un man uz sirds bija nasta. Es braucu uz šejieni Arizonā. Un Viņš sacīja man, kas man ir jādara, un es braucu un darīju, taču šķita, ka atmoda ir beigusies. Un es nevarēju...man bija jautājums, kas gan notiek. Savā sirdī es nožēloju, sacīju: “Kungs, ja es kaut ko esmu izdarījis, pasaki man, es to izlabošu.” Vienkārši visu laiku zem nastas, tā ir briesmīga sajūta, un es nevarēju sasniegt to uzvaru, ko es vēlējos.

166 Viņš bija izdarījis un parādījis daudzas varenas lietas, jūs visi esat tam liecinieki; es nācu uz šejieni un stāstīju par to jums, jūs redzējāt, kā par to rakstīja avīzes un laikraksti, un tā tālāk, par tām varenajām pārdabiskām lietām, kas bija redzamas un izdarītas.

167 Taču man sirdī joprojām bija smagums. Es, lūk, šādi piespiedos pie krūmāja un es nodomāju: “Lielais Debesu Dievs. Mani apspīd šī karstā saule, it nekur nav ne mākonīša, un pirms dažām minūtēm Tu vienkārši...Tu gluži vienkārši apgāzi cilvēka vārdus. To izdarīja daba. Kā tas varēja notikt, Kungs? Jēzus Kristus ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Jo Tu liki, lai es izsaku Viņa Vārdus.” Es nodomāju: “Tēvs, es esmu tik pateicīgs!”

168 Es izdzirdēju, ka kāds nāk. Un es paskatījos; man tieši priekšā stāvēja divi...trīs brieži, un tie skatījās uz mani. Lūk, pēdējās nedēļas laikā uz tiem briežiem bija ļoti daudz šāvuši, un tur bija mednieki. Un, lūk, es stāvēju tajā sarkanajā apgērbā – visi zina, ka viņi uzreiz aizbēgtu. Taču viņi skatījās uz mani.

169 Un gaļai labākus briežus tu neatradīsi. Tur bija liela mātīte, divi paauguši jaunie brieži. Un es nodomāju: “Tieši tas, kas vajadzīgs! Mums ir vajadzīgi trīs brieži.”

170 Kaut kas sacīja: “Zini, Tas Kungs ir nodevis tos tavās rokās.”

171 Taču, kad es biju ar pilnā evaņģēlija uzņēmējiem, brālis Kleitons, pirms gada viņš brauca kopā ar mums, kas es noķēru to rekordlielo zivi. Tajā gadā es biju nošāvis deviņpadsmit aļņus pēc pasūtījuma. Un es...

172 Reizēm uzņēmēji... Atvainojiet par to, mani brāļi. Daži no viņiem ir ārsti, ziniet, un viņi nevar staigāt; un resni, ziniet, un daudzi sēž pie rakstāmgalda. Viņi saka: "Billij, atved man vienu divgadīgo. Nošauj man jauniņu briežu māti. Es gribu briežu tēviņu. Atved man staltradzi." Nu, man tur bija īsti svētki, šāvu, meklēju tos aļņus un viss kas tāds.

173 Taču Tas Kungs pateica man to nedarīt. Un es apsoliju Viņam tajā sniega vētrā tur Kolorādo ne...daudzus gadus pirms tam. Es sacīju: "Kungs, es atvedīšu cilvēku pie medījuma, taču medījumu cilvēkam vairs nešaušu." Nē. Ja nu vienīgi ārkārtīgas vajadzības gadījumā, kad tas patiešām ir vajadzīgs.

174 Un ja jūs, puīši, atceraties to vakaru pirms mūsu aizbraukšanas. Viens brālis, nabadziņš nebija nomedijis briedi. Kā viņu sauc? Palmers. Pienāca, ielika man rokā desmit dolārus kā desmito tiesu. Viņš sacīja: "Brāli Branham, tā ir mana desmitā tiesa, ieliec to draudzē." Viņš sacīja: "Vai tu dabūsi man briedi, labi?" Ak vai!

Es...es sacīju: "Nu, brāli Palmer, es...es darīšu, ko vien varēšu."

175 Un vēl briedis bija vajadzīgs brālim Evansam, un tieši tur man priekšā stāvēja tie trīs brieži, bet man uz pleca bija tā šautene. Es vienkārši tā lēnām nolaidu plecu. Es nodomāju: "Viņi no manis neaizbēgs. Viņi taču ir tepat." Es ar ieroci rīkojos ļoti ātri. "Es tos visus nošaušu, pirms tie pagriezīsies." Saprostat? Es paņēmu ieroci. Es nodomāju: "Te nu viņi ir, jā." Es vienkārši paņēmu ieroci...

176 Tad pēkšņi es atcerējos to solījumu. Es sacīju: "Es nevaru to darīt. Es nevaru to darīt." Es sacīju: "Atceros, kā reiz viens cilvēks sacīja otram: 'Dievs ir nodevis Joābu tavās rokās...tas ir, Saulu,' Joābs sacīja Dāvidam. Dāvids sacīja: 'Dievs pasarg, ka es pieskaros Viņa svaidītajam.' Tas bija mans solījums, ka es to nedarīšu."

177 Es nodomāju: "Tie atrodas pašā pakalna virsotnē. Es varu noripināt tos lejā, mēs varēsim paņemt tos bez grūtībām. Tur stāv trīs lieliski brieži."

Es sacīju: "Nē, es nevaru to izdarīt."

178 Un, lūk, viņi tur pienāca, trīs pajauni brieži, divi pieauguši tēviņi un māīte, briežu māte. Un tie pienāca, nāca, skatījās apkārt, lieli resnuļi.

179 Un es tur nedaudz pastāvēju. Un es aizdomājos: "Briežiem tas ir neparasti, es taču esmu ģērbies sarkanā." Es nodomāju: "Viņi no manis nobīsies."

180 Es sacīju: "Jūs esat manās rokās! Jūs nevarētu aizbēgt, ja jūs gribētu, taču es jums pāri nedarīšu. Ejiet vien!" Viņi tikai paskatījās viens uz otru un turpināja tuvoties. Un viņi pienāca man pavisam tuvu, skatījās uz mani.

181 Nu, es noliku šauteni zemē. Es sacīju: “Māte, ņem savus bērnus un ej mežā! Es šeit priecājos Dieva klātbūtnē. Es apsolīju, ka vairs nešaušu medījumu citiem cilvēkiem.” Es sacīju: “Tagad ņem savus bērnus un ej mežā. Arī es mīlu šo mežu. Ej vien!”

182 Viņa paskatījās uz mani. Un viņi abi, visi trīs paskatījās apkārt. Tad viņi pagriezās un aizgāja, bet tad atkal atgriezās.

183 Un es sacīju: “Es jūs neaiztikšu.” Es sacīju: “Ejiet uz mežu. Jūs esat manās rokās, jūs nevarētu aizbēgt.” Un es sacīju: “Es biju Dieva rokās, un arī es nevarēju aizbēgt. Viņš mani pasargāja. Es devu viņam solījumu. Es pasargāšu jūs. Ejiet, priecājieties, izbaudiet šo mežu. Man tas patīk. Ejiet taču!”

184 Viņi nedaudz pastāvēja un pienāca tik tuvu, ka teju vai varētu ēst man no rokas; pagriezās un visi, lūk, šādi paskatījās uz mani, un aizgāja. Apstājās un atkal atskatījās, iegāja mežā. Bet es tur stāvēju. Es nodomāju: “Briežiem tas ir neparasti. Tas droši vien ir tāpēc, ka šeit ir Kungs Jēzus, Viņa klātbūtne.”

185 Un tieši tad uz mani sāka runāt balss, sacīdama: “Tu atcerējies savu solījumu, vai ne?” Es zināju, ka tas ir Viņš.

Es sacīju: “Jā, Kungs.”

186 Viņš sacīja: “Tā arī Es atceros Savējo. Es nekad neatstāšu tevi. Es nekad nepametīšu tevi.”

187 Tas smagums izzuda. Draugi kristieši, kopš tā laika tas vairs nav atgriezies. Tas notika pagājušā gada oktobrī. Nu es esmu cits cilvēks.

188 Pildiet savu solījumu Dievam. Lai ko arī jūs teiktu Dievam, ticiet tam. Atdalieties no visa, kas ir pretrunā Viņa Vārdam. Dievs sadzirdēs un atbildēs uz lūgšanu.

Uz brītiņu nolieksim mūsu galvas.

189 Vai šovakar jūs gribat atdalīties no visas neticības, lai klausītu Tā Kunga Vārdam? Izdariet to un ticiet, ka Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi! To, ko Viņš ir apsolījis darīt, mēs redzam, ka Viņš to dara. Vai jūs pacelsiet savu roku un pateiksiet: “Dievs, es apsolu Tev šodien. Es ticu visam, ko Tu esi apsolījis. Es ticu katram Vārdam, un es par to vairs nekad nešaubīšos.”

190 Mūsu Debesu Tēvs, Tu zini, ka šis stāsts ir patiess. Tā bija ceturrtā reize. Un pēc tam piektā reize bija ar manu dārgo sievu, kad Tu... pagājušajā nedēļā, kad tas ārsts uzrakstīja to atzinumu, tas lielais audzējs pazuda, pirms viņa roka pieskārs viņai; tieši tā, kā tas bija pateikts.

191 Tagad, Tēvs, es lūdzu, lai Tu palīdzi šiem cilvēkiem. Es saprotu, ka es kļūstu vecs. Es zinu, ka drīz man būs jāaiziet. Un es lūdzu, Kungs, lai...ļauj man

būt godīgam un patiesam ar maniem brāļiem, ļauj būt godīgam un patiesam ar Taviem ļaudīm. Ja es nespēju būt tāds ar viņiem, tad es nedomāju, ka es tāds būšu ar Tevi, Kungs, jo es gribu liecināt par Tevi. Un es lūdzu, lai šovakar Tu ļauj Vārdam tik ļoti dzīvot mūsos, ka Tu dāvātu mums visiem ticību. Un caur šo nelielo dāvanu, kas...

192 Reizēm cilvēki domā, ka dāvana ir kaut kas, ko tu ņem savās rokās un dodies uz priekšu, un izcērt sev ceļu. Ne jau tā ir dāvana, Tēvs. Lai viņi saprot, ka dāvana ir paņemt sevi malā, lai Svētais Gars varētu darīt to, ko Viņš vēlas darīt.

193 Kungs, ļauj mums tagad pāriet malā, un lai varemais Svētais Gars atnāk un darbojas caur mums. Un lai mēs šodien ieraugām Jēzus Kristus apsolījumus, kas...jo īpaši to, uz kuru es atsaucos šovakar, Kungs, to, kad Dievs nonāca Ābrahāma priekšā, izpausts miesā, un zināja sirds noslēpumus, tas bija Dievs. Un, kad Viņš kļuva par miesu un mājāja mūsu vidū, Viņš zināja sirds noslēpumus. Un Bībelē ir teikts, ka “Dieva Vārds izšķir tās domas, kas ir sirdī”. Lūk, kā tie mācekļi zināja, ka Viņš ir Dievs.

194 Tagad, Tēvs, lūdzu, atnāc šovakar, un lai mūsuniecīgās un pazemīgās teltis ir veltītas Tev, lai Tu darītu mūs ticīgus, lai Tavs Gars varētu izpausties mūsu vidū šodien, parādot, ka Tu joprojām esi Vārds. Tad mēs atdalīsimies no visas neticības un sekosim Tev. Jēzus Kristus Vārdā, runā uz mums. Āmen.

[Kāds izsaka pamācību-Tulk.]

195 Varemais Debesu Dievs, esi mums žēlīgs. Palīdzi mums, ak, Kungs, pakļauties Taviem baušļiem. Un lieto mūs Tavam godam. Un mēs pateicamies Tev par šiem uzmundrinošajiem vārdiem. Lai Svētais Gars darbojas caur mums un apstiprina šos vārdus. Jēzus Kristus Vārdā. Āmen.

196 Ticiet Dievam. Nešaubieties. Esiet drosmīgi. Viņa atnākšanas laiks ir pavisam tuvu.

197 Un tā, šovakar mums ir lūgšanu kartiņu grupas. Cik daudziem no jums šeit ir lūgšanu kartiņas, paceliet rokas. Man būtu grūti pieņemt tādu grupu ar izšķiršanu, ja Tas Kungs to dotu. Taču atļaujiet man uz brītiņu pateikt, lūk, ko: cik daudziem no jums šeit nav lūgšanu kartiņu, bet jūs lūdzaties, lai Dievs jūs dziedina? Lai Tas Kungs Dievs palīdz ikvienam no jums.

198 Es esmu jūsu brālis. Jēzus ir jūsu glābējs. Dievs ir mūsu Tēvs. Mēs esam cilvēki. Mēs neesam no šīs pasaules, kad mēs piedzimstam no Dieva, mēs esam no augšas. Un tā, pirms mums būs lūgšanu rinda, lai lūgtu par slimajiem... Un šovakar šeit uz platformas ir vīri, kuri arī lūdzas par slimajiem, bet tur ir kalpotāji, kas lūdzas par slimajiem. Es negribu radīt tādu iespaidu, ka es esmu vienīgais, kas lūdzas par slimajiem. Saprotat? Dievs nav... Viņam nav obligāti

jāizmanto tieši mani. Viņš varētu... Viņš varētu mierīgi izmanto jūs vai jebkuru cilvēku. Galvenais ir ticēt, ka Viņa teiktais ir patiesība.

199 Un tagad, ja jau es pateicu to kā apstiprinājumu tam, kas jau bija pateikts, vienkārši uz brītiņu nolieksim mūsu galvas. Tie, kas lūdzas un kas ir slimi, un kuriem nav lūgšanu kartiņas, lūdzieties un sakiet ko tādu: “Kungs Jēzu, es zinu, ka Bībelē ir teikts, ka ticības lūgšana izglābs slimo; ka Dievs viņu atjaunos. Un ir teikts arī, ka Jēzus Kristus ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi.”

200 Ja Viņš ir tas pats, nu, tad Viņam būs jārikojas tāpat, jādara tāpat. Un vēl Bībelē ir teikts, ka Dieva Vārds ir asāks par abpusēji asu zobenu un izšķir domas, kas ir sirdī. Mēs zinām, ka tad, kad Vārds kļuva par miesu Jēzus Kristus Personā, Dieva Dēlā, tieši to Dievs darīja caur Savu Dēlu. Jēzus sacīja Jāņa Evaņģēlija 14. nodaļā: “Darbus, ko Es daru, arī jūs darīsiet, pat lielākus par šiem darīsiet, jo Es aizeju pie Mana Tēva.”

201 Lūk, vēl Bībelē ir teikts, vēstulē Ebrejiem, ka šobrīd Viņš ir Augstais Priesteris. Vai mēs visi tam ticam? Protams. “Viņš ir Augstais Priesteris, kurš spēj just līdzī mūsu vājībām.” Lūk: “Viņš ir”. Nevis es esmu, Viņš ir. Neviens cits nav. “Viņš šobrīd ir Augstais Priesteris, kurš spēj just līdzī mūsu vājībām.”

202 Un tā, ja jūs tā jūtat un esat gatavi iziet no tā, un vienkārši atraisīties no visas savas neticības, un pateikt: “Ļauj man pieskarties Tev, varenais Augstais Priesteri!” Un tā, ja Viņš ir Augstais Priesteris un ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi, tad Viņš rīkosies tāpat, kā rīkojās toreiz, jo Viņš ir tāds pats.

203 Kāda sieviete reiz pieskārs Viņam ar roku, kad Viņš bija šeit uz zemes redzamā veidā. Viņš sajuta to pieskārienu, pagriezās un sacīja: “Kas man pieskārs?” Un viņi visi to noliedza. Taču Viņš izšķīra domas, un Viņš atrada to sievieti, pateica viņai, kas ar viņu nebija kārtībā, un viņas ticība viņu dziedināja.

204 Un tā, Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi. Varbūt tai sievietei nebija lūgšanu kartiņas, taču viņai bija ticība. Un tas ir viss, kas ir vajadzīgs. Ticiet. Pieskarieties tam lielajam Ārstam. Un caur dievišķo dāvanu, ja vien es paņemu sevi malā, es ļaušu Svētajam Garam pateikt, ko Viņš grib pateikt, un izdarīt to, ko Viņš grib izdarīt. Un tā ir dāvana, nevis tikai izdoma. Ja tā ir izdoma, tad tas nedarbosies. Ja tas ir reāls, tad tas darbosies. Tieši to sacīja Jēzus: “Nevis Es daru darbus, bet Tēvs, kas dzīvo Manī.” Tāpēc tas nevaru būt es. Viņš bija Dieva Dēls, bet es esmu Viņa žēlastībā izglābts grēcinieks.

205 Vienkārši ticiet. Nespiediet neko ārā. Vienkārši ticiet un sakiet: “Kungs Jēzu, ļauj man pieskarties Tavām drēbēm.” Lūdziet vienkārši. Tikai nepārstājiet lūgt. Visi palieciet savās vietās, vienkārši lūdzaties un ticiet.

206 Vienkārši ticiet un nesteidzieties. Necentieties kaut ko izspiest. Vienkārši ticiet. Vai tagad jūs ticat, ikviens? Vai varat ticēt? Vienkārši aizmirstiet visu

bijušo. Domājiet par to, ka Jēzus to apsolīja. Es zinu, ka tas ir neparasti, taču Jēzus to apsolīja.

207 Un tā, lūdzu, kādu brītiņu esiet cienpilni, pēc tam mēs sāksim lūgšanu rindu. Es nesaku, ka Viņš to izdarīs. Varbūt izdarīs. Caur Dieva žēlastību es, šķiet, esmu atbrīvojies no savas domāšanas. Lai Viņš...

208 Tagad jūs varat pacelt galvu un vienkārši paskatīties uz šejieni, un esiet lūgšanā. Kā sacīja Pēteris un Jānis: "Paskaties uz mani..." nē, precīzāk: "Paskaties uz mums," viņš nedomāja... Lai vienkārši pievērstu uzmanību tam, ko viņi sacīja.

209 Lūk, jūs esat klausītāji. Es gandrīz nevienu šeit nepazīstu, izņemot tos Martina zēnus, kuri sēž šeit. Un man šķiet, ka tur sēž brālis Doltons, es neesmu pārliecināts, tev ir tumšas brilles. Es te pacentīšos viņus izlaist; cilvēki, kurus es nepazīstu...

210 Nu, lai Jēzus Kristus atnāk ar Savu spēku, lai jūs varētu ieraudzīt, ka šīs dienas apsolījums, tie Raksti, kuros bija paredzēts par šo dienu, saskaņā ar Maleahijas 4. nodaļu, ka tam ir jāpiepildās. Kaut kam tas ir jāizdara. Dievs ir to apsolījis.

211 Tur tālumā sēž viena kundze. Rīt viņa grasās doties uz slimnīcu. Viņa iekļuva avārijā, autoavārijā. Viņa savainojās, guva iekšējas vainas, ir traumēta roka. Tev nav... Vai tev ir lūgšanu kartiņa, kundze? Tev nav. Vai mēs viens otram esam pilnīgi sveši? Es tevi nepazīstu. Mēs viens otru nepazīstam. [Māsa saka: "Tieši tā. Es esmu dzirdējusi, kā jūs sludināt."-Tulk.] Kā, lūdzu? ["Esmu dzirdējusi jūs sludinām."] Tikai esi dzirdējusi mani sludinām, taču tu zini, ka es par tevi nekā nezinu. Vai tas viss ir taisnība? Ja tā ir, tad pacel roku. Lai Dievs tevi svētī. Tieši tā. Tici, tev nebūs jābrauc. Ar tavu problēmu ir cauri.

Kam pieskārās šī kundze?

212 Lūk, tieši aiz viņas sēž vīrietis. Vai tad jūs neredzat to gaismu? Paskatieties, kā virzās tā dzintarkrāsas gaisma. Tas vīrietis sēž uzreiz aiz viņas. Viņš par kaut ko lūdzas, par brāli, kas ir slimnīcā. Vai tu tici, ka Dievs dziedinās tavu brāli, atdos viņam veselo saprātu un visu pārējo, darīs viņu veselu? Vai tu tam tici? Es tevi nepazīstu. Vai pareizi? Tas ir... Ticiet! Labi, lai tev ir...

Kam viņš pieskārās?

213 Tur ir kāda kundze, tur aiz tā...sēž tur aizmugurē. Viņa ir... Vai redzat to gaismu, vai varat to redzēt? Paskatieties šurp. Paskatieties, visi paskatieties, redziet, lūk, šeit, izskatās kā dzintarkrāsas aplis. Tieši zem tā atrodas tā kundze. Lūk, kur ir viņa, viņa par kādu lūdzas. Par diviem bērniem, par mazdēlu, mazmazdēlu. Tā kundze nav no šejienes. Viņa ir no Kalifornijas, un viņa ir

atbraukusi šurp, lai paprasītu aizlūgt.

214 Turklāt ar viņu ir vēl kāds. Tā ir viņas māsa. Viņa sēž tur aizmugurē, tādā sarkanā kleitā. Viņai ir epilepsija. Tā ir taisnība. Viņa ir no Kalifornijas, un tu atvedi viņu līdzī. Tevi sauc Marija. Vai tu tici no visas sirds? Vai tā visa ir taisnība? Pamāj ar roku, ja tā ir taisnība. Vai tu tici no visas sirds? [Māsa saka: “Jā.”-Tulk.] Tad tu vari saņemt to, ko tu prasīji. Un tā, vai kāds grib paprasīt tiem cilvēkiem, vai es viņus pazinu... Vai tev, kundze, ir lūgšanu kartiņa? Tev nav? Tev tā nav vajadzīga.

215 Lūk, tur aizmugurē sēž vīrietis, skatās uz mani, rindas beigās. Viņam ir problēmas ar ceļgaliem. Ja viņš noticētu, ka Dievs dziedinās viņa ceļgalus, viņš varētu saņemt to, par ko viņš lūdzas. Vai tu tici tam? Labi, tavas ceļgalu problēmas ir beigušās, ser. Vai tev ir lūgšanu kartiņa? Tev nav lūgšanu kartiņas? Tev tā nav vajadzīga.

Lūk, Jēzus Kristus ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi!

216 Šeit sēž kundze, viņai ir sieviešu slimība. Vai tu tici? Jā, kundze... Ak vai, viņa taču palaidīs to garām! Sarkanā jakā. Viņu sauc Deili kundze. Tici no visas sirds. Kungs Jēzus Kristus dāvā tev veselību, Deili kundze.

217 Jūs jautāsi, vai es to kundzi pazīstu? Es nekad dzīvē neesmu viņu redzējis. Debesu Tēvs to zina.

Jūs teiksiet: “Tad kāpēc tu viņu nosauci, viņas uzvārdu?”

218 Nu, Jēzus sacīja: “Tavs vārds ir Sīmanis. Tu esi Jonas dēls.” Vai pareizi? Vai tad tas nav Viņš, tas pats vakar, šodien un mūžīgi? [Sanāksme saka: “Āmen.”-Tulk.] Vai jūs ticat, ka tā ir patiesība? Nu, ko tad sacīja Jēzus? Ka tas notiks.

219 Un atcerieties, tā bija pēdējā zīme, kas tika dota izredzētajai draudzei, Ābrahāmam un viņa grupai, pirms apsolītā dēla atnākšanas. Vai pareizi? Dievs deva Ābrahāmam zīmes visa ceļojuma laikā, un tāpat Viņš darīja draudzei. Taču, kad Dieva eņģelis nonāca un to izdarīja, Viņš iznīcināja neticīgos pagānus; un parādījās gaidītais dēls, kurš tika gaidīts, Īzaks.

220 Šī kalpošana drīz beigsies, un parādīsies pats gaidāmais Dēls. Draudze ir nākusi no taisnošanas caur luterāņiem, no svēttapšanas caur veslijiešiem, uz Svētā Gara kristību caur pentakostiem, un tagad viss noslēdzas ar Noslēdzošā Akmens kalpošanu, visu laiku simbolizējot to Pilnīgo; ēnas negatīvs kļūst par pozitīvu, tad viendien atnāks Jēzus aizraut Savu draudzi, tos, kuri tic.

221 Atdalieties šovakar no neticības un ticiet. Vai jūs to izdarīsiet? [Sanāksme saka: “Āmen.”-Tulk.]

222 Lai tie, kuriem ir lūgšanu kartiņas, sākot... Man šķiet, ka vakardien es

palūdzu līdz divdesmit piektajai. Vai pareizi? Man šķiet, ka tā tas bija noteikts, numur viens, divdesmit pieci. Tagad 26, 27, 28, 30, nostāieties šeit. Nostāieties šeit, no šīs puses, tie, kuriem ir lūgšanu kartiņas numur viens. Tagad, lūdzu, nostāieties.

223 Un tā, mums ir izšķiršanas rinda bez lūgšanu kartiņām. Lai cilvēki neteiktu, ka es esmu izlasījis to, kas bija uzrakstīts uz viņu lūgšanu kartiņām, kur bija... Šiem cilvēkiem nav lūgšanu kartiņu. Viņi ir parasti cilvēki, kas tur sēdēja, bet tas turpina notikt. Cik daudzi no jums redzēja, kā tas joprojām notiek jau pusstundu vai ilgāk, tādā veidā, saprotiet, un tas piepildās. Taču, saprotiet, mums ir nedaudz jāpietaupa spēki. Man priekšā ir vairāk nekā četrdesmit sanāksmes pa visiem dienvidiem.

224 Un tagad nāciet ar jūsu lūgšanu kartiņām, lūk, uz šejieni, pārejiet uz šo pusi. Visi ar lūgšanu kartiņām "A", nāciet šurp no šīs puses, lūgšanu kartiņas ar burtu "A".

225 Un tā, mēs pārējie, nodziedāsim Dievam dziesmu "*Tikai tici*". Vai jūs to izdarīsiet? Mēs visi kopā.

Tikai... (Tas arī viss. Tikai ticēt, kam? Ticēt Viņa Vārdam.) ...tici, tikai tici, Dievam viss ir iespējams, tici, tikai tici.

Tici, tikai tici.

Kungs... Kungs...

226 [Brālis Branhams ar kādu runā-Tulk.] Varbūt, ja es tur nokāptu, varbūt tas būtu labāk? Vai mēs varam nokāpt lejā, lai palūgtu par slimajiem? Nokāpt tur, lai palūgtu par slimajiem? Šķiet, ka mēs varētu.

227 Cik daudzi no jums ir ieinteresēti, lai šie cilvēki tiktu dziedināti? Lūk, saprotiet, dziedināšana pieder Dievam. Vai pareizi? Un tā, ja Jēzus šovakar stāvētu šeit šajā uzvalkā, kuru Viņš man iedeva, un Pats būtu ietērpts šajā uzvalkā...

Ja jūs sacītu: "Kungs, vai Tu dziedināsi mani?"

228 Viņš atbildētu: "Es to jau esmu izdarījis." Viņš bija ievainots mūsu pārkāpumu dēļ, ar Viņa brūcēm mēs tikām dziedināti." Vai pareizi? Saprotiet, Viņš to jau ir izdarījis, tas ir pagātnes formā.

229 Jūs sakāt: "Kungs, izglāb mani!" Viņš to jau ir izdarījis. Nav nozīmes, cik daudz jūs raudat vai lūdzaties, vai cenšaties, tas tevi neizglābs, kamēr tu nenoticēsi un nepieņemsi to, ko Viņš tavā labā ir izdarījis. Vai pareizi?

230 Tas pats arī šeit. Es cilvēkus nedziedinu. Es nevaru izdziedināt cilvēkus.

Bet ko darītu Viņš, ja Viņš ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi? Viņš izdarītu tieši to, ko Viņš izdarīja tagad, jo tieši to Viņš ir apsolījis šai dienai. Cik daudzi no jums zina, ka tas ir tas, ko Viņš ir apsolījis? [Sanāksme saka: "Āmen."-Tulk.] Viņš ir to apsolījis. Tieši tā. Viņš apsolīja to visos Rakstos. Jūs visi ņemat lentas, "Septiņu Draudzes Periodus" un pārējo, redzat, kā tas viss tiek pierādīts ar Rakstiem, ka tas ir pareizi.

231 Un tā, jums, kas stāvat šajā lūgšanu rindā, lai izietu šo rindu ar izšķiršanu. Jēzus ieraudzīja vienu vīziju, un Viņš sacīja: "Es jutu, ka no Manis izgāja spēks." Tas ir stiprums. Vai pareizi? Vīzijas, tu atrodies citā pasaulē. Lūk, Viņš ir šeit. Jūs pieskārāties tieši Viņam. Saprotat? Lūk, tas tikai apliecina, ka Viņš ir šeit kopā ar mums.

232 Un tā, cik daudzi no jums ticēs, ja mēs vienkārši noiesim gar šo rindu un es palūgšu un uzlikšu jums rokas, un jūs atgriezīsieties savās vietās? Vai jūs ticat, ka, ja es šeit par jums palūgšu un pēc tam uzlikšu jums rokas, ka katrs no jums kļūs vesels?

233 Vai jūs ticat, ka šeit tas bija Svētais Gars? Viņš varētu vienkārši turpināt to darīt. Ja jūs gribat atteikties no šīs rindas un vēl nedaudz turpināt, nu, mēs tā izdarīsim. Saprotiet, lūk, kas par lietu, Svētais Gars ir šeit. Saprotat? Ne jau... Tas ir atkarīgs no jūsu domāšanas, vai tas dos jums ticēt vairāk.

234 Taču daudzi cilvēki ir iemācīti: "Uzlieciet viņiem rokas." Bībelē ir teikts: "Viņš atsūtīja Savu Vārdu un viņus dziedināja." Nu, tieši to Viņš tikko kā izdarīja, apstiprināja Savu Vārdu, atsūtīja To jums, apstiprināja To, un Tas viņus dziedināja. Tas pagāns sacīja...

Ebrejs sacīja: "Atnāc, uzliec manai meitai rokas, un viņa dzīvos."

235 Tas romietis sacīja: "Es neesmu cienīgs, ka Tu atnāc zem mana jumta. Tikai pasaki vārdu!" Hm-hm! Lūk, kāda veida ticību es cenšos jums panākt, saprotiet.

236 Taču, ja jūs gribat, lai par jums palūgtu un uzliktu jums rokas, nu, es gribu, lai tagad ikviens no jums pievienojas manai lūgšanai, kad mēs lūgsim par cilvēkiem.

Nolieksim mūsu galvas.

237 Kungs Jēzu, es tagad lūdzu par šiem cilvēkiem. Viņi saprot, ka Tu stāvi šeit. Viņi zina, ka Tu atrodies cilvēku vidū. Un, kad šie cilvēki šovakar ies pāri šai platformai, lai viņi nenāk, vienkārši iedami garām man, Tavam kalpam, vai šiem citiem Taviem kalpiem, kuri sēž šeit. Lai viņi saprot, ka viņi nāk uz dzīvā Dieva templi, ka viņi ienāk zem apsolījuma, ka Dievs ir pateicis: "Šīs zīmes ies līdz ticīgajiem. Kad viņi uzliks rokas slimajiem, tie kļūs veseli." Viņš to

apsolīja. Viņš apsolīja, ka ikviens, kas noticēs, tiks izglābts, un katrs, kas patiešām tic, tiek izglābts. Katrs, kas tic dziedināšanai, tiek dziedināts. Tēvs, palīdzi tagad mūsu neticībai.

238 Tu apliecināji Sevi šeit šovakar saskaņā ar Rakstiem, lai parādītu mums, ka Tu esi šeit. Lai tagad ir tā, ka katrs, kas ies pa šo platformu vai atrodas šajā auditorijā, lai beidzoties sanāksmei mūsu vidū nav neviena vārga cilvēka. Lai varena Svētais Gars nonāk Savu ļaužu vidū un svaida mūs, ikvienu no mums, Kungs, visus šos kalpotājus, visus šos Tavus kalpus, kas sēž šeit, simtus. Tēvs, es lūdzu, lai ikviena mūsu lūgšana dodas pie Tevis, kamēr mēs atrodamies Tavas Būtnes dievišķajā klātbūtnē. Un lai šie cilvēki, iedami pa šo platformu, saprot, ka šovakar ir viņu dziedināšanas vakars, ja viņi var tam noticēt.

239 Tagad es gribu, lai katrs turpina lūgties, kad cilvēki ies garām un es uzlikšu viņiem visiem rokas viņu dziedināšanai.

240 Nāciet, ser. Es lūdzu par šo manu brāli. Jēzus Kristus Vārdā, esi dziedināts.

241 Es lūdzu par šo manu brāli. Jēzus Kristus Vārdā, esi dziedināts.

242 Es lūdzu par manu māsu Jēzus Kristus Vārdā, viņas dziedināšanai. Āmen.

243 Es lūdzu par manu māsu Jēzus Kristus Vārdā, viņas dziedināšanai.

Es lūdzu par manu māsu Jēzus Vārdā, viņas dziedināšanai.

Es lūdzu par manu māsu Jēzus Vārdā, viņas dziedināšanai.

244 Es lūdzu par manu brāli Jēzus Kristus Vārdā, viņa dziedināšanai.

245 Es lūdzu par manu māsu Jēzus Kristus Vārdā, viņas dziedināšanai.

246 Es lūdzu par manu brāli Jēzus Kristus Vārdā, viņa dziedināšanai.

Es lūdzu par manu brāli Jēzus Vārdā, lai Tu dziedini viņu.

247 Es uzlieku rokas mūsu brālim Jēzus Kristus Vārdā, viņa dziedināšanai.

248 Es uzlieku savas rokas šim brālim Jēzus Vārdā, viņa dziedināšanai.

249 Savas rokas uzlicis šim brālim, es lūdzu viņa dziedināšanu, Jēzus Vārdā, kamēr viņš šeit atrodas Tava svaidījuma dievišķajā klātbūtnē.

250 Dziedini šo manu māsu, Tēvs, es lūdzu, Jēzus Kristus Vārdā. [Māsa saka: "Paldies Tev, Jēzu."-Tulk.]

251 [Pārtraukums lentas ierakstā-Tulk.] ...Jēzus Kristus Vārdā, lai viņš ir dziedināts.

252 Tāpat manam brālim šeit, Tēvs, es uzlieku savas rokas. Jēzus Kristus

Vārdā, lai viņš ir dziedināts.

253 Tēvs Dievs, Jēzus Kristus Vārdā, es uzlieku rokas manai mātai. Lai viņa ir dziedināta Kunga Jēzus Vārdā, (atvainojiet) Tēvs.

254 Es uzlieku rokas šim brālim un lūdzu viņa dziedināšanu, Jēzus Vārdā. Āmen.

255 Jēzus Kristus Vārdā es uzlieku rokas manam brālim un prasu viņa dziedināšanu Dieva slavai. Āmen.

256 Mūsu Debesu Tēvs, es uzlieku savas rokas manam brālim un prasu viņa dziedināšanu, savienodams savu lūgšanu, Kungs, ar viņa lūgšanu un ar draudzes lūgšanu, ko Tu šovakar esi sapulcinājis. Manas rokas ir uz viņa, apstiprinot manu ticību Dieva Dēlam, es lūdzu viņa dziedināšanu. Āmen.

257 Lūk, mums te ir daži slimnieki uz ratiņkrēsliem, par kuriem es gribu palūgt. [Pārtraukums lentas ierakstā-Tulk.]

258 Jēzus reiz sacīja: “Vai jūs zināt, ko Es esmu jums izdarījis?” Es esmu izdarījis tieši to, ko Dievs bija pavēlējis darīt.

259 Tagad palūgsim kopā, ikviens. Kamēr jūs savās domās koncentrējaties uz Dievu, turpiniet lūgties. Atcerieties, tagad ticiet, ticiet kopā ar mums. Ikviens no jums šeit, kas ir slims; un varbūt jums nav lūgšanu kartiņas...

260 Lūk, mēs atkal izsniegsim lūgšanu kartiņas rītvakar pusseptiņos vai septiņos, apmēram tā, pusseptiņos vai septiņos, tā ka rītvakar mums atkal būs aizlūgšanu rinda. Piedodiet, ka šovakar es jūs nedaudz aizkavēju lūgšanu rindas dēļ. Lai Dievs jūs svētī.

Tagad vēlreiz nolieksim mūsu galvas.

261 Kad mēs lūdzamies, Tēvs, mēs piedodam ikvienam, kas ir grēkojis pret mums. Ja mūsos ir kas tāds, kas nav tā kā Tu, piedod mums, Kungs. Jo mums ir pateikts, ka mums ir jābūt “rakstītām Dieva vēstulēm, lasāmām visiem cilvēkiem”. Un mēs paklausījām Taviem baušļiem, ieraudzījām, kā Tava klātbūtne apliecina Tevi mūsu vidū; cilvēki kāpa augšā uz platformas, liecinādami par savu ticību. Mēs uzlikām viņiem rokas, Tēvs. Ne tikai viens no mums, bet mēs visi kopā lūgšanā, mēs uzlikām viņiem rokas, ticot, ka Tu dziedināsi viņu ķermeņus.

262 Kad Tu biji šeit uz zemes, Tu sacīji: “Ko vien lūgsiet Mana Tēva Vārdā, Es to izdarīšu.” Jēzus... Dieva Dēls, tas bija Tavs apsolījums, Kungs.

263 Un Tas, kurš deva šo solījumu, ir apliecinājis Sevi šeit šovakar, lai piepildītu Savu apsolījumu. Un tā, tas tika izdarīts, Tavs bauslis, roku uzlikšana slimajiem. Lai tagad tas tiek piepildīts. Tas ir uzrakstīts, lai tas tiek piepildīts.

Lai šodien izlaužas Jēzus Kristus spēks un atdala ikvienu, kas atrodas šeit, no visas neticības, un lai Jēzus Kristus, Vārda, kurš zina mūsu sirds domas, klātbūtne, lai šodien tā ieņem pirmo vietu ikvienā sirdī.

264 Un mēs apsaucam sātanu un visus viņa tumsas spēkus, visus viņa neticības spēkus. Dieva Gars ir pacēlis karogu pret tevi, sātan. Tu esi sakauts. Jēzus Kristus sakāva tevi Golgātā.

265 Viņš augšāmcēlās trešajā dienā, svinēdams uzvaru pār nāvi, elli un kapu. Viņš uzkāpa augstumos un iedeva cilvēkiem dāvanas. Šodien šeit ir Viņš pats. Viņš pateica: “Vēl nedaudz, un pasaule Mani vairs neredzēs; bet jūs Mani redzēsiet, jo Es būšu ar jums, pat jūsos, līdz pasaules galam.” Šovakar mēs šeit redzam, kā Viņa klātbūtne piepilda Viņa vārdu. Mēs ticam ar ticību, ka ikviens slimnieks šeit tiks dziedināts Dieva slavai, Jēzus Kristus Vārdā.

Un cilvēki sacīja: “Āmen.” [Sanāksme saka: “Āmen.”-Tulk.] Lai Dievs jūs svētī. Es to nododu brālim.

Dieva Vārds aicina uz pilnīgu atdalīšanos no neticības.

(Gods Word Calls For A Total Separation From Unbelief)

Šo svētrunu brālis Viljams Marions Branhams sludināja 1964. gada 21. janvārī Fīniksā, Arizonas štatā, ASV. Ieraksts ar numuru 64-0121 ilgst 1 stundu un 40 minūtes. No angļu valodas uz latviešu valodu tulkots 2022. gadā.